Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Schiller, Friedrich von.; af Friedrich v. Schiller ; oversatte af Oehlenschlæger, Ingemann, Holst, o. A. ; samlede af Frederik Schaldemose.
Titel | Title:	Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : A. S. Salomon's Forlag, 1842
Fysiske størrelse | Physical extent:	[6], 198 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

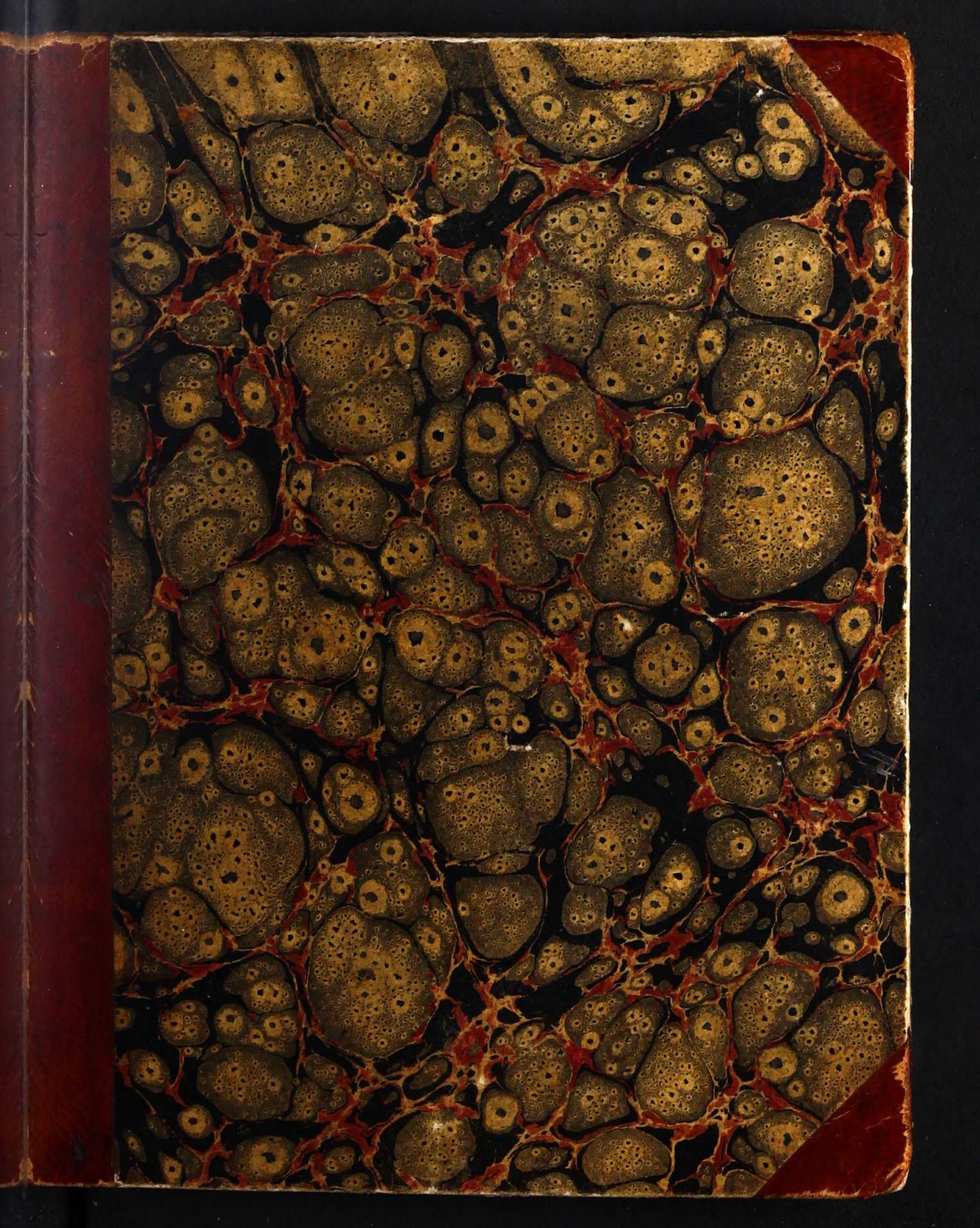

54,-249

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04402 4

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Digte

af

Friedrich v. Schiller,

oversatte af

Oehlenschlæger, Ingemann,
Holst, o. A.,

samlede af

Frederik Schaldemose.

Kjøbenhavn.

A. G. Salomon's Forlag.

Trykt i S. Triers Officin.

1842.

Maa trykkes.

C. Reiersen.

Indhold.

Side.

Hymne til Glæden, oversat af Oehlenschlæger 1
Ridder Toggenburg, af Ingemann 7
Idealerne, af Holst 12
Genius, af Oehlenschlæger 17
Skyggernes Rige, af F. Schmidt 20
Sædemanden, af A. Schonberg 29
Sprog 30
Bevogteren 30
Min Tro 31

Side.

Nøglen 31
Philosophierne 32
Til Musen 32
Kunstgrebet 33
Geniussen med den omvendte Fakkel . . . 33
Det tilslørede Billede i Sais, overs. af Nahbek 34
Gaade 38
Theophani 40
Videnskaben 40
Sangens Magt, overs. af H. Bornhoft . . 41
Pompeii og Herkulanum, af J. N. Schow . 44
Ceres' Klage, af Fr. H. 47
Den moralske Digter 51
Boghandleranmeldelse 54
Korrekthed 55
Pligt for Enhver 55
Ilias 56
Valg 56
Livets Spil 57

Side.

Drengen ved Bækken, overs. af Oehlenschlæger 58
Længsel, af Liunge 60
Til Emma, af Oehlenschlæger 62
Soldatervise 64
Shakespeares Skygge, overs. af Foersom . . 67
Lys og Varme, af F. Schmidt 70
Kampen med Dragen, af Samme 71
Sangen om Klokken, overs. af Schaldemose . 87
Den qvindelige Værdighed, af Samme . . . 107
Troskab, af Samme 111
Hyrden og hans Hjord, af Samme 112
Dykkeren, af Samme 113
Polykrates' Ring, af Samme 122
Til Lovgiverne, af Samme 128
Naturens tre Aldre, af Samme 128
Broen, af Samme 129
Grækenlands Guder, af Samme 130
Resignation, af Samme 137
Ved Aarhundredets Begyndelse, af Samme . 143

Side.

Jordens Deling, overs. af Schaldemose . . 146
Til Vaaren 148
Lykken og Viisdommen 150
Foryngelsens Kilde. 151
De tre Ord 152
Gaade 154
Kapuziner-Prækken, overs. af Rahbek . . . 155
Semele, af S. Z. 160

Hymne til Glæden.

Glæde, Straale fra det Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Kraft opflammer Støvets Øie
Saligt i din Helligdom.
Din Samdrægtighed forbinder
Alt hvad Fordom sønderfled,
Hyrden Ven i Fyrsten finder,
Naar fra Gud Du smiler ned.

Favn mod Favn I Millioner!
Broderligt hvert Hjerte slaae!
Over Stjerners Himmelblaae
Vist en kjærlig Fader throner.

Hvo det sjeldne Haab ei savner
Varmt at kaldes Vennens Ven,
Hvo en elsket Viv omfavner,
Juble Tak mod Himmelen.
Ja, selv den, som kun kan sige:
„Der var Een, som var mig kjær!"
Hvo, som ei det kan, han snige
Af vor Kreds med Skam sig her!

Jordens vidt udstrakte Zoner
Hylde Glædens Sympathi!
Ved dens Guddom hæves vi
Did, hvor den Ukjendte throner.

Glæde drikke Jordens Slægter
Ved Naturens Moderbryst;
Ingen venlig Sjæl hun nægter
Draaber af sin Ungdomslyst.
Os en trofast Ven i Døden,
Viin og Kys gav hendes Bud;
Ormen fryder Sandsegløden,
Og Cheruben staaer for Gud.

I, nedstyrte Millioner!
Føler Du en Skaber, Jord?
Søg ham over Stjernechor,
Vist han over Stjerner troner.

Glæden er den Fjær, som spænder
Lifligevige Natur,
Glæde, Glæde Hjulet vender
I det store Verdensuhr.
Blomstret den af Knuppen hyller,
Sole paa det hvalte Blaa,
Kloder den i Rummet tryller,
Som ei Støvets Øie saae.

Fro, som Almagts Sole vandre
Gjennem Himlens Hvælving feir,
Lig en frodig Helt til Seir,
Iler Banen med hverandre!

Gjennem Sandhedsspeilet smiler
Glæden til sin Forskers Held,
Pligtens Ven, som aldrig hviler,
Leder kun paa Dydens Fjeld.

Hendes lyse Banner vifter
Klart paa Troens Bjergetop;
Gjennem Gravens sprængte Rifter
Svæver hun som Engel op.

Taaler modigt, Støvets Sønner!
For et Liv af bedre Værd:
Hisset over Stjerners Hær
En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei gjengjælde,
Stort at ligne dem i Dyd!
Armod, Kummer, Smertens Vælde
Svækkes mellem Glædens Fryd.
Evig Nag og Hævn forsvinde
Fra vor Broderkreds med Skam!
Fred selv med vor værste Fjende,
Ingen Anger martre ham!

Ja, vort Regnebret, Du blive
Evig, evig slettet ud.
Hisset jo tilgiver Gud,
Brødre, som vi her tilgive.

Glæde, skum i Guldpokaler,
Blus i Druens Purpurblod!
Drikker Blidhed, Kannibaler!
Drik, Forsagthed, Heltemod!
Henrykt vi fra Bænken ile,
Glasset høit i høire Haand;
Vinen klart mod Himlen smile!
Første Skaal: „Den gode Aand!"

Ham, hvem hist Serapher ære,
Ham, som høit ophøiet er
Over blanke Stjerners Hær,
Denne Skaal skal offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
Evighed for hvad Du svor!
Hjælp hvor Uskyld Taarer fælder,
Sandhed mod den hele Jord!
Mandig Stolthed selv for Throner,
Lad den ogsaa fælde Dig!
Dyd, Forædling sine Kroner,
Undergang for Last og Svig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
Troskab sværge vi vor Eed,
Og ved ham, som smiler ned
Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Vold kun Sværdet ramme!
Høimod møde Svig og List!
Haab i Livets sidste Flamme!
Naade for Guds Throne hist!
Leve, leve selv de Døde!
Sjunger høit i Vennerad!
Ingen Synder evigt bøde,
Intet Helved nære Had!

Mod, naar Afskedstimen vinker
Os i Gravens Mørke ned.
Brødre, men Barmhjertighed
Hist, naar Dommersværdet blinker.

Ridder Toggenburg.

„Ridder, jeg vil elske Eder,
Som en Søster tro,
Ei om anden Elskov beder,
Har I kjær min Ro!
Vil I ei mit Hjerte saare,
Rolig kom og gaa!
Eders Øies stille Taare
Kan jeg ei forstaae."

Han det hører og forstummer,
Bløder i sin Harm,
River sig med heftig Kummer
Af den Elsktes Arm;
Kalder sine Mænd saa vide
Paa den Sveitzerkyst,
Gaaer for Christi Grav at stride,
Korset paa sit Bryst.

Store Gjerninger der øves
Hist ved Heltens Arm,
Landser brydes, Skjolde kløves,
Fjenden flyer hans Harm.
Toggenburgernavnet kjender
Christ og Muselmand;
Men det syge Hjerte brænder,
Ei det læges kan.

Og et Aar han det fordrager,
Ei en Time meer;
No han aldrig sig tiljager,
Gaaer fra vilden Hær;
Snekken breder sine Vinger
Ud fra Joppes Strand,
Hvor den Elskte aander — bringer
Snekken ham i Land.

Og til hendes Borg han vanker,
Der han staaer ved Nat;
Med sin Stav den Pilgrim banker,
Porten aabnes brat;

Og en Stemme raaber: „Ridder!
Den I søger her,
Hun en Himlens Brud nu sidder
Mellem Helgener."

I den stille Celle beder
Agnes for Jer Ro,
Hun vil stedse elske Eder
Som en Søster tro.
Vil I ei den Fromme saare,
Roligt bort I gaa!
Eders Dies hede Taare
Kan hun ei forstaae."

Og for evigt han forlader
Sine Fædres Hal,
Seer ei meer de Pantserplader
I den Riddersal;
Ned fra Toggenburg han stiger
Som en Pilgrim arm,
Ensom, ubekjendt bortviger
Korset paa sin Barm.

Og en Hytte han sig bygger
Hvor ved stille Aa
Gjennem dunkle Lindeskygger
Klostret sorgfuldt saae;
Der han stod, den stille Taaler,
Haabed paa sin Gud,
Ventende fra Morgnens Straaler
Til de sluktes ud.

Hele Timer han mon tælle,
Mens de Nonner sang,
Stirred' paa den Elsktes Celle,
Indtil Vindvet klang,
Til det elskte Billed rolig,
Som en Engel hvid,
Svæved, med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.

Fro han da til Hvile stunded',
Slumred' trøstig hen,
Og før Solen var oprundet,
Sad han der igjen

Og saa sad han Aar og Dage
Mens de Nonner sang,
Vented stille, uden Klage,
Indtil Vindvet klang,

Til det elskte Billed rolig,
Som en Engel hvid,
Svæved med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.
Og saa sad han engang stille,
Bleg ved Morgenrøb,
Saae paa Vindvet med det milde
Aasyn i sin Død.

Idealerne.

Saa vil Du trøstløs mig forlade
Med Dine Phantasiers Spil,
Med Dine Torne, Dine Blade,
Med Alt Du fra mig flygte vil?
Kan Intet paa Din Flugt Dig binde,
Du Livets gyldne Blomstervaar?
Forgjæves! Dine Bølger rinde
I Tidens Hav hver Dag, hvert Aar!

Udslukt er nu hver venlig Stjerne,
Der paa min Ungdoms Sti har lyst,
Sig Idealerne bortfjerne,
Der engang fyldte dette Bryst;
Den søde Tanke er forsvunden
Om Væsner, som min Drøm gav Liv,
Hvad Tanken stort og skjønt har funden
I Livet er et usselt Siv!

Som da Pygmalion omarmed
Tæt, længselfuldt den kolde Steen,
Indtil dens Marmorbarm han varmed,
Og Roser paa dens Kind fremtreen:
Saa favned jeg med Elskovsarme,
Natur, o Dig! i Ungdomslyst,
Indtil Du leved ved min Varme
Og aanded ved mit Digterbryst!

Og hørende min Læbes Bønner,
Opfandt den Stumme snart et Sprog,
Der Elskovs Kys med Kys belønner,
Og Feil af Hjertets Røst ei tog;
Da syntes Skov og Blomst at leve,
Og Sølverbækkens Bølger sang,
Og alle Ting besjæled' bleve
I Skov og Dal, paa Mark og Vang.

Mig drev en ukjendt mægtig Længsel
Fra Hjemmets stille, vante Fred
Til Kjækt at sprænge Aandens Fængsel,
Og ærligt, trofast virke med.

Hvor stor var denne Verden ikke,
Mens endnu Knoppen skjulte den, —
Hvor liden nu for mine Blikke,
Da den udfolded' sig igjen!

Hvor fløi, af dristigt Mod bevinget,
Ei Ynglingen til Livets Væld,
Af Glædens Blomster trindt omringet,
Lykkalig ved sit drømte Held!
Til Firmamentets mindste Stjerne
Hans Kjæmpeplaner flux ham bar,
Og Intet var der i det Fjerne,
Der Maalet for hans Id jo var.

Saa let fra Jorden han sig hæved',
Hans Lykke fattes ingen Ting!
Rundtom ham Livets Alfer svæved'
Ætherisk, let i Cirkelring;
Snart Elskov paa sin Rosenthrone,
Og Lykken med sin gyldne Krands,
Snart Æren med sin Stjernekrone,
Og Sandhed i sin Straaleglands.

Dog ak, kun kort de Alfer smilte,
Snart Kjedsomhed de hos ham fandt,
Og trøstløs bort fra ham de ilte,
Som Dug for Solen de forsvandt!
Først Lykken veeg paa lette Vingre,
Uskikket blev min Videlyst
Mens Tvivlen Tvedragtsfaklen svinger,
Der døver Sandheds rene Røst.

Jeg saae den Feige frækt sig smykke
Med Ærens høie Straalepragt:
For tidligt, efter stakket Lykke,
Svandt Elskov i sin Rosendragt.
Og som jeg frem paa Veien hasted,
Den vildsom blev, bedækt med Krat, —
Kun Haabets Stjerne endnu kasted'
Sit svage Lys i Livets Nat! —

Og hvo af dem, jeg kjende lærte,
Før Lykkens Sol omhylled' sig,
Vil gyde Lindring i min Smerte,
Vil række Trøstens Bæger mig?

Kun Du, der alle Saar helbreder,
Du Venskabs ømme, milde Haand,
Der blidt os gjennem Livet leder,
Til Døden løser Støvets Baand!

Og Du, der gjerne hende følger,
Lig hende dækker Livets Savn,
Arbeidsomhed, der Sindets Bølger
Formilder ved Dit Tryllenavn;
Der vel for Evighedens Egne
Kun sparsomt Sædefrø udsaaer,
Af Laster dog, som Tid betegne,
Udfletter Timer, Dage, Aar.

Genius.

„Troer jeg, spørger Du, Ordet, som Viisdoms Mestre mig tyde;
„Hvorpaa Lærlingers Flok sikkre med Færdighed svoer?
„Kan kun Vidskabens Lys henlede til evige Fred mig?
„Bindingsværket, Systems, grunde min Fred kun, min Ret?
„Mistroe maa jeg da stedse min Drift, og den Lov, som Naturen
„Selv dybt skrev i min Barm, ak, og som varsler mig der?
„Maa da Skolen hin hellige Skrift først skjænke sit Indsegl,
„Maa da den flygtige Sjæl tvinges i Formernes Baand?
„Siig oprigtigt det, Du, som steg i Dybdernes Afgrund,
„Skadesløs kom Du igjen ud af den mugneste Grav;
„Dig er bekjendt hvad Gaadernes Kloft indslutter i Natmulm,
„Og om de Levendes Trøst hisset hos Mumier boer.
„Maa jeg den vandre, den natlige Vei? Jeg gyser, tilstaaer jeg,
„Vandrer den dog, hvis dens Dyb leder til Sandhed og Ret." —

Ven, Du dog kjender den gyldne Tid; tit har jo dens Digter
Mangt et Sagn Dig om den barnligt og herligt fortalt.
Om hin Tid, da det Hellige selv i Livet omvandred',
Da jomfrulig og kydsk Følelsen vogted' sig selv;
Da den urokkede Lov, som bestemt i Solenes Kredsløb
Hersker, og hersker som svagt hoppende Punkt i et Æg;
Da Nødvendigheds rolige Bud, og de evige Samklang
Selv i Menneskets Bryst Bølgen bevægede frit;
Da ufristet det trofaste Sind, som en Viser i Uhret,
Kun paa det Rigtige, kun stivt ved det Evige saae.
Da var ingen Profan, og Indviet kaldte man Ingen,
Hvad man i Livet fornam, søgte hos Døden man ei.
Lige forstandig for hver en Sjæl var den evige Regel,
Lige forborgent det Væld, hvoraf den levende flød.
Mon den lyksalige Tid er forbi; Vilkaarligheds Magtsprog
Har nu forstyrret din Fred, hellige Moder Natur!
Følelsens længst vanhellige Blus er ei Guddommens Røst meer,
Og Oraklet er taust i den fordærvede Barm.
Kun i sit stilleste Selv det erkjender den lyttende Tanke,
Dybt nu det mystiske Ord gjennem den hellige Sands.
Her det Forskeren maner, som nedsteeg redelig sindet,
Og den forjagne Natur skjænker ham Viisdom paa ny.

Har Du, lykfalige Sjæl, end ei tabt den ledende Skytsaand,
Aldrig et fromt Instinkt mistet, som varsler Dig tro;
Staaer for Dit kydske Syn end redelig trofaste Sandhed,
Toner end reent Dig dens Raab dybt i det barnlige Bryst,
Hviler tilfredst Dit Sind ukjendt med Tvivlenes Oprør,
Ville de, veed Du det vist, tie bestandigt som nu;
Vil dine Følelsers fjendtlige Strid ei søge sin Domstol,
Aldrig den lyse Forstand ængstes af skumlere Drift,
O, da iil Du kun hen, Du elskværdige Sjæl i din Uskyld,
Dig har ei Videnskab lært, ydmyg den lærer af Dig.
Thi hin Lov, som kuer gjenstridige Kamp med sit Jernspiir,
Træffer ei Dig; hvad Du selv vil, hvad Du vælger, er Lov.
Og til Slægternes Led udgaaer et guddommeligt Magtsprog.
Hvad Du med hellige Haand danner, med hellige Mund
Udtalt har, vil den undrende Flok almægtigt bevæge.
Du kun ei mærker den Guds Villie, som styrer din Aand,
Mærker ei Seglets Magt, som gjør Hærskaren Dig lydig,
Høienfoldig Du gaaer over den gjenvundne Jord.

Skyggernes Rige.

Evig klar og speilereen og rolig
Flyder i Olympens Bolig
De Forklartes Liv i hellig Fred.
Maaner vexle, Secler brat henile,
Deres evig unge Roser smile,
Medens knuste Verdner styrte ned.
Mellem Sjælefred og Sandsens Glæder,
Engstligt Valg kun laanes Jordens Søn,
Men om Uranidens Pande spreder
Begges Glands sig dobbelt skjøn.

Kan til hine Høider Ingen stige?
Maa det skjønne Blomster vige,
Førend Høstens Gave smiler huld?
Naar sig Lunas blanke Sølvhorn fylde,
Maa den anden Halvdeel Nat omhylle,
Bliver Straaleskiven aldrig fuld?

Nei, — men og fra Sandsers Grændse føre
Veie over Evighedens Rand:
De, som Jordens Goder ei berøre,
Tidens Lov ei fængsle kan.

Vil I her alt være Guder lige,
Være frie i Dødens Rige,
Bryder ikke af den Haves Frugt;
Diet ved det blotte Skin sig fryde;
Ve den lystne Gane, som tør nyde!
Snart den straffes med Begjærets Flugt.
Selv af Styx med nifold Kreds omvunden,
Ceres' Datter dog undvige kan;
Men hun griber Æblet og er bunden
Evig nu til Orkus' Land.

De, som flette Skjæbnens dunkle Traade,
Over Legemet kun raade;
Men ophøiet over Tid og Jord
Salige Naturers høie Broder
Vandrer hisset mellem lyse Kloder,
Skyggen Guder lig blandt Guders Chor.

Vill' I paa dens høie Vinger stige,
Vorder fra hver jordisk Angest frie,
Flyver hen til Skjønheds Skyggerige,
Ud fra Livets trange Sti.

Og — for evig Eder at bevare
For hiin frygtelige Skare,
Bryder modig alle Broer af.
Frygter ei fra Eders Hjem at rives;
Ei til Livet nogen Vei der gives,
Som jo fører til den visse Grav.
Hvad I eied', hvad I nogensinde
Været har og hvad I har igjen,
Offrer villig — det Forgangne svinde
I en salig Glemsel hen!

Evig hellig denne Fristad være!
Smerters Minde ei vanære,
Taarer, Sorg og Nag ei smitte den!
Løst for alle Baand og alle Pligter
Er, hvo hid til Helligdommen flygter;
Hvor en jordisk Brøde falder hen.

Opreist vandre Slaven her og glemme
Lænkerne, som fængslede hans Arm;
Selv den hævnende Erinnys' Stemme
Tie i hver Synders Barm.

Menneskehedens Guddomsbilled svæve
Her i fuldendt Glands og hæve
Evigung sig over jordiskt Meed;
Som Elysets straalende Indbygger,
Og ved Styxes Bred de tause Skygger,
Som det stod i himmelsk Herlighed.
Før den Tid, da den Udødelige
Steeg til traurig Sarkophage ned.
Var i Livet Kampens Vægt ulige,
Seier er os her bered.

Ei fra Kamp den Trætte at udrive,
Men den Matte at oplive,
Vifter her en duftig Seierskrands.
Mægtig, selv naar Eders Ønske hviler,
Skjæbnens vilde Strøm med Jer bortiler,
Tiden snoer Jer i sin Hvirveldands;

Men hvis Modets djærve Vinge synker
Under Følelsen af piinlig Tvang,
Seer fra Skjønheds Høi, hvor Maalet blinker,
Hilser det med Jubelsang!

Naar det gjælder Herremagt at øve,
Kjæmper deres Styrke prøve,
Jage efter Lykkens, Ærens Gunst:
Da maa Dristighed mod Kraften stande,
Vognene med vældigt Brag sig blande
Hist paa Banen fuld af Støv og Dunst.
Mod kan ene Tak og Hæder bringe
Dem, som Hippodromens Maal opnaae;
Kun den Stærke Skjæbnen kan bevinge,
Naar den Svage synke maa.

Men indspærret før af høie Fjælde,
Hvor den skummend' saaes udvælde,
Livets Flod hist rinder blidelig
Gjennem Skiønheds stille Skyggelande,
Og paa krused' Bølgers sølvblaae Rande
Maler Hesper og Aurora sig.

I utvungen Pagt, som Skjønhed stifter,
Opløst i gjensidig Kjærlighed,
Hvile roligt de udsonte Drivter
Og af ingen Fjende veed.

Naar ved Kunstflid Livet at besjæle
Og med Stoffet sig formæle,
Daadfuld Genius er fyrig spændt,
Da maa Flidens Nerve sig anstrænge,
Da maa Tanken kjæmpe haardt og længe,
Seirende trods haarde Element.
Flid, som blegner ei for nogen Møie,
Aabner ene Sandheds dybe Væld,
Meislens tunge Slag kan ene bøie
Haarde Blok af Marmor=Fjæld.

O, men trænger op til Skjønheds Sphære,
Stoffet, som sin Vægt maa bære,
Bliver fængslet da til lave Jord.
Ei af Massen piinligen udtvunget,
Som fra Intet slank og let udsprunget,
Billedet for henrykt Øie staaer.

Hver en Tvivl og hver en Kamp maa svinde
I de stolte Skyers høie Fred;
Borte er hvert Spor, som kunde minde
Om en jordisk Usselhed.

Naar i jordisk Nøgenhed I stedes
For den høie Lov og rædde;
Naar selv Helgner føle Nagets Braad,
Eders Dyd, som Sandheds Soel ei taaler,
Blegne da — for Idealets Straaler
Flygte modløs bludselsfulde Daad,
Ingen Skabt til dette Maal kan vinde,
Over denne Rædselsafgrund er
Ingen Baad og ingen Bro at finde,
Intet Anker fæster der.

Men gaaer ud fra Sandsers snævre Skranker,
Vover Friheds Flugt med Tanker,
Og det fæle Gjenfærd flygter ræd,
Og den dybe Afgrund vil tilhylles,
Lader Villien af dens Guddom fyldes,
Og den stiger fra sin Throne ned;

Lovens haarde Baand alene binder
Slavens feige Sind, som haaner det,
Og med Menneskets Modstræben svinder
Selv dens Guddoms Majestæt.

Naar I føle jordisk Kummers Byrde,
Naar hist lede Slanger myrde
Priams Ven i qvalfuld Vaande stedt,
Da oprøres Mennesket og bæve!
Høit mod Himmelen hans Røst sig hæve,
Eders Hjerter føle hvad han leed;
Seierrig Naturens Stemme lyde,
Glædens Rose dø for Skrækkens Haand,
Og i hellig Sympathi henflyde
Den udødelige Aand!

Men naar vi i hine Egne svæve,
Hvor de glade Skygger leve,
Raser Jammers vilde Storm ei meer.
Her tør ingen Smerte Sjælen saare,
Sorgen offres her ei nogen Taare,
Aandens kjække Kamp kun hyldes her.

Skjøn som Iris' Farveild sig gyder
Over Tordenskyens Mørkegraa,
Her bag Veemods dunkle Slør frembryder
Rolighedens Lyseblaa.

Nedtrykt til den Feiges Træl — Alciden
Fordum modig gik til Striden,
Trodsed Løvens Harm og Hydrens Braad;
Og for sine Venners Liv at redde,
Steg han dristigt selv til Styxes Bredde,
Styrted' sig i acherontisk Baad,
Alle Jordens Byrder, alle Plager,
Som den vrede Juno paa ham bær',
Villig han paa stærke Skuldre drager,
Til hans Løb fuldendet er.

Til, som Gud, han over Jorden hævet,
Og fra Mennesket løsrevet,
Aanded' Æthers Luftstrøm let og blank.
Fro ved uvant Flugt han opad iled,
Medens Livets tunge Drømmebilled
Stedse mere sank og sank og sank,

Himlens Harmonier strax indbøde
Den Forklarte i Kronions Sal;
Hebe, evigung gik ham imøde
Smilende med sin Pokal.

Sædemanden.

See, fuld af Haab Du til Jorden betroer den gyldene Grøde,
Og forventer i Vaar glad Din fremspirende Sæd!
Ogsaa i Tidens Fure betænke Du Veldaad at udstrøe,
Der, af Viisdom udsaaet, stille for Evighed groer.

Sprog.

Hvorfor kan ei den levende Aand for Aanden sig vise?
Taler Sjælen, saa, ak! taler alt Sjælen ei meer.

Bevogteren.

Som min Samvittighed streng, bemærker Du hvor jeg har feilet,
Derfor har jeg Dig og, som min Samvittighed kjær.

Min Tro.

Hvilken Tro jeg bekjender mig til! — O, ingen af Alle,
Som Du nævner! Hvorfor? Ene af Religion!

Øglen.

Vil Du kjende Dig selv, saa se hvordan Andre det drive;
Se i Din egen Barm, hvis Du vil Andre forstaae!

Philosophierne.

Hvilken Philosophi skal bestaae af alle de Mange?
Ei jeg det veed, men troer, Philosophi skal bestaae.

Til Musen.

Hvad jeg var uden Dig? Jeg veed det ei, men jeg gyser
Seer jeg hvad uden Dig Hundred, ja Tusinde er.

Kunstgrebet.

Vil I behage Verdens Børn og de Fromme tillige,
Maler Vellysten, men maler den Slemme derhos.

Geniussen med den omvendte Fakkel.

Yndig er han at see med sin udslukkede Fakkel,
Men saa æsthetisk er Døden, I Herrer! dog ei!

Det tilslørede Billede i Sais.

En Yngling, hvem den hede Videtørst
Til Sais i Ægypten drev, Lønviisdom
Af Præsterne at lære, mangen Grad
Med hurtig Aand alt havde gjennemilet;
Ham stedse Forskelyst drev videre,
Og Hierophanten næppe tilfredsstilled
Den utaalmodigt Stræbende. Hvad har jeg
Naar jeg har ikke Alt? saa var hans Ord.
Er her maaskee et Mindre eller Mere?
Er da din Sandhed kun, som Sandsers Lykke,
En Sum, man større eller mindre kan
Besidde, og altid besidder dog?
Er ikke den een Eneste, Udeelt?
Tag af en Harmoni een Tone ud,
Een Farve ud af Regnens Bue; Alt
Er Intet, hvad Du har igjen, saalænge
Dig fattes Farvers, Tonens skjønne Alt.

Som engang da de talte, stod de stille
I eensomme Rotonda, hvor et Billed
Af Kjæmpestørrelse, i Slør indhyllet,
Vor Yngling faldt i Øie. Undrende
Han seer paa sin Ledsager, siger: „Hvad
Er det, der bag det Slør sig skjuler?" — „Sandhed!"
Var Svaret. „Hvad?" udraaber Ynglingen,
— „Kun efter Sandhed ene stræber jeg,
Og den er just, hvad man tilhyller mig."

„Afgjør Du det," — var Hierophantens Svar,
— „Med Guddommen! Mit Slør, er hendes Ord,
Bortrykker ingen Dødelig, før selv
Jeg løfter det; hvo før med uindviet,
Straffskyldig Haand, det hellige Forbudne
Opløfter — siger Guddommen han — nu?
Han Sandhed seer!" „Et sært Orakelsprog!
Du selv, Du aldrig da det havde løftet?"
— „Jeg! nei i Sandhed! og var aldrig fristet
Dertil." — Det fatter ikke jeg! naar mig
Hiin tynde Væv fra Sandhed ikkun skilled —
„Og" — faldt hans Fører ham i Ord — „en Lov,
Af større Vægt, min Søn! end Du det mener,

Er dette tynde Flor — vel let for Haanden,
Men centnertung for Din Samvittighed."

Hjem vandred Ynglingen nu tankefuld;
Ham røver Vidskabs brændende Begjær
Hans Søvn; paa Leiet heed han vælter sig;
Og farer op ved Midnat. Ufrivillig
Ham fører skye Trin til Templet hen.
Let blev det ham at overstige Muren,
Og midt ind i Rotondens Inderste
Behjertet Spring den Vovende henbringer.
Her staaer han nu, og fuld af Gru omgiver
Livløse Stilhed denne Eensomme;
Kun afbrudt af hans Fodtrins hule Gjenlyd
I hemmelige, underjordske Grave.
Fra oven gjennems Kuplens Aabning Maanen
Nedkaster sølverblaa og blege Skin,
Og frygtelig, som en nærværend' Guddom,
Igjennem dunkel Hvælvings Mørke glimter
I lange Slør indhyllet Skikkelsen.

Med uvist Skridt han træder til, alt vil
Den frække Haand det Hellige berøre,

Nu hedt og koldt hans Been det gjennemfarer,
Og med usynlig Arm bortstøder ham.
„Hvad vil Du gjøre, Ulykkalige?" —
Tro raaber saa en Stemme i hans Indre;
— „Forsøge den Ulhellige vil Du?
Mit Slør bortrykker ingen Dødelig
Før jeg det løfter selv! Oraklet sagde,
Men føied' da den samme Mund ei til,
Hvo dette Slør opløfter, skuer Sandhed?
Vær bag det, hvad der vil, jeg løfter det.
Han raaber høit: „Jeg vil det skue!" — „Skue!"
Gjengjælder lange Echo spottende.

Han siger det og har opløftet Sløret.
Nu spørge I: „Hvad viiste sig saa her?"
Jeg veed det ei! Bevidstløs, bleg, saa fandt
Ham Præsterne den næste Dag, udstrakt
Ved Foden af Gudindens Billedstøtte.
Hvad han har seet, erfaret der, det har
Hans Tunge ingentid bekjendt; for evig

Var Livets Munterhed for ham forsvunden;
Dyb Græmmelse til tidlig Grav ham bortrev.
„Ve den," saa var hans rædselfulde Ord,
Naar hæftig Spørgende ind paa ham trængte, —
„Ve den, der gaaer til Sandhed gjennem Brøde!
Ham vil den aldrig være glædelig!"

Gaade.

Er Nogen, som kan sige
Hvad Træet er, hvorpaa
Vi see de Dødelige
At blomstre og forgaae?
Det er til alle Tider,
Det grønnes, visner bort,
Og viser tvende Sider,
Een hvid, en Anden sort.

Saa til dets Blomster blegne,
Det sætter flux en Ring;
Derefter skal man regne
Jordlivets store Ting;
Og i dets Bark vi finde
At tusind Navne staae,
Hvoraf de Fleste svinde,
Mens Andre ei forgaae.

Theophani.

Viis mig en lykkelig Mand og jeg glemmer de himmelske Guder;
Men de staae for mig klart, naar jeg den Lidende seer.

Videnskaben.

For den Ene hun er den høie, himmelske Guddom;
For den Anden en Ko, der ham forsyner med Smør.

Sangens Magt.

En Regnstrøm høit fra Klippesluser
Sig styrter dybt med Tordenbrag;
Fjeldstykker med dens Vanddrag bruser,
Og Ege synke for dens Slag.
Forbaust i vellystfulde Drømme,
Den tause Vandrer hører den;
Han hører Flodens dumpe Strømme,
Men veed ei hvor den strømmer hen;
Saa flyde Sangens Himmelbølger
Fra skjulte Væld, den altid dølger.

Sig Sangeren hiint Væsen vier,
Som stille Livets Traade snoer;
Og hvo modstaaer hans Harmonier
I Flugten did, hvor Guder boer?
Han hersker dybt i Hjertets Gjemme,
Som Hermes med sin Tryllestav;

Han leder det mod Himlens Hjemme,
Og til de Dødes tause Grav;
Han mellem Spøg og Alvor higer
Til Følelsernes indre Riger.

Som, naar i Kreds af vilde Glæder
Fra øvre Regioner ned,
En rædsom Skjæbne raskt fremtræder
Paa Aandeviis med Kjæmpefjed,
Da hver en jordisk Magt sig bøier
For Vægten af en fremmed Haand;
Den kaade Jubel meer ei støier,
Da briste hver en Maskes Baand;
Hvert Værn, som Løgnen om sig sætter,
Da mægtig Sandhed snart udsletter.

Saa Mennesket sin Lænke kaster,
Naar til ham toner Harpens Klang,
Hans Aand fra lave Tue hæster,
Langt over Skyens svimle Gang;
Han sig de høie Guder vier,
Ham fjernt hvert jordisk Forhold er,

Hver anden Røst for Sangens tier,
Dens Aand kan Intet komme nær.
Hvert Kummers Spor maa brat forsvinde
For Sangens blide Tryllerinde.

Som efter haabløs Længsels Smerter,
Og efter tunge, bittre Savn,
Et Barn med angergivent Hjerte
Sig styrter i sin Moders Favn;
Saa føre Sangens huldе Toner
Til Uskylds rene Fryd igjen,
Fra fremmed Udlands fjerne Zoner
Til Barndomsegnen Flygtningen,
Ham i Naturens ømme Arme
Fra kolde Regler at opvarme.

Pompeii og Herkulaneum.

Hvad Underværk er ei skeet? Vi bønfaldt om kjølige Kilder,
Dig, Moder Jord! og hvad vælder der ud af Dit Skjød!
Er i Afgrunden Liv? Mon, skjult under Lava der færdes
End en ubekjendt Slægt? Kommer den Svundne igjen?
Græker, Romere, hid! O seer det gamle Pompeii
Er igjenfundet, paa ny reiser sig Herkules' Stad.
Gavl fremstiger ved Gavl; den udstrakte Portikus aabner
Sine Boder, o, kom hurtigt, at give den Liv!
Aabent staaer det vide Theater, syv Porte det pryde;
Mængden, lig vældig Strøm, styrter sig ind gjennem dem.
Mimer, hvor dvæle I? Frem! fuldend det tillavede Offer,
Atrei Søn! Med Orest følge det gysende Chor!
Hisset Seierens Bue jeg seer! Gjenkiender I Forum?
Skuer de Skikkelser hist paa den kuruliske Stoel!
Foran! Lictorer med Øxen! Høisædet bestige
Dømmende Prætor: for ham fremtræde Vidne og Part!
Reenlige Gader brede sig ud; med ophøiede Fliser
Løber den smallere Vei jævnsides Husene hen.

Fremstaaende Tage gi'er Ly; de sirlige Kamre
Slutte fortroligt en Rad trindt om den eensomme Gaard.
Hurtigt med Skudderne op og de længe tildyngede Dørre!
Ind i den skrækfulde Nat falde den yndige Dag!
See kun hvordan i en Kreds de nette Bænke sig strække;
Hvor af brogede Steen Gulvet saa glimrende er!
End glindser Væggen friskt af livligt brændende Farver;
Hvor mon vel Kunstneren er? Nylig fra Penslen han gik.
Fuld af bugnende Frugt og yndigt ordnede Blomster
Fatter den muntre Feston indtagende Former i sig.
Her med riigfyldte Kurv en vinget Amor hensvæver,
Flittige Genier hist udperse Druernes Blod.
Høit springer Bacchanten i Dands; men hisset hun sovende ligger;
Og den lurende Faun kan ikke skue sig mæt;
Flygtigt tumler hun her den raske Centaurus; hun hviler
Kun paa eet Knæ, og slaaer friskt med sin Thyrsus paa ham.
Nølende Drenge! herhid! end staae der de kostbare Fade!
Øser, I Piger, friskt i det etruriske Kruus!
Staaer ei Trefoden her paa sirligt vingede Sphinxer;
Lægger til Ilden! Nu snart, Slaver! gjør Stegerset klart;
Kjøber! Der Mynter I har, som mægtige Titus har præget!
End ligger Vægtskaalen her; ikke der mangler en Vægt.

Sætter det brændende Lys i den kunstigt udgravede Stage,
Glindsende Olie flux fylde I Lamperne med!
Hvad bevarer det Skriin? Betragt nu hvad Brudgommen sender,
Pige, Spænder af Guld, glimrende Armbaand til Stads.
Leder Bruden i duftende Bad; endnu staaer her Salver;
Sminke finder jeg her i et udhulet Krystal.
Men hvor blier Mændene af, de Gamle? I stille Museum
Ligger det Vigtigste end, af sjældne Roller om Skat.
Griffel finder I her til Skrivning, voxstrøgne Tavler;
Ikke det mindste er tabt; trolig har Jorden det gjemt.
Ogsaa Penaterne indsinde sig, og Guderne samles
Alle igjen; hvorfor komme kun Præsterne ei?
Se, med Caduceus hist den siirligt stafferede Hermes,
Seiersgudinden saa let flyver af holdende Haand.
Der end Altrene uskadte staae, o kommer, antænder!
Længe var Guden forsømt, antænder Offer for ham.

Ceres' Klage.

Se! Naturen sig forynger,
Kommen er den hulde Vaar.
Græssets Straa i Vinden gynger;
Liv af Dødens Sæd fremgaaer,
Skyfri Himmel venlig smiler
Op fra Havets Mørkeblaa;
Milde Vestenvinde iler
Hen at favne Engens Smaa.
Og fra Lundens Oreade
Lyder Stemmen paa min Vei:
Dine Blomster, dine Blade
Komme, men din Datter ei!

O, omsonst den Tid jeg maaler,
Da jeg søgde hendes Spor.
Titan! alle dine Straaler
Speided' over Hav og Jord.

Ingen, ingen end mig luer
Haabets milde Solglimt ned,
Dagens Lys, som alting skuer,
Saae dog ei den Tabtes Fjed,
Har Du, Zeus! mig hende røvet?
Eller hendes Ynde rørt
Dig, o Pluto? Er hun blevet
Ned til Orkus Strande ført?

Hvo vil til de dunkle Steder
Gaae, at vidne om min Qval?
Færgen hist ved Styxes Bredder
Fører Skygger uden Tal;
Aldrig paa de sorte Vover
Aanded' end et jordisk Bryst;
Intet Øie naaer hidover
Til den mørke Dødens Kyst
Ned sig tusind Veie slynger,
Ingen Sti til Lyset gik;
Hendes Taareøie bringer
Ingen for mit bange Blik.

Mødre, født af Pyrrhas Stamme,
Uden Guddomskraftens Gnist,

O, de tør mod Gravens Flamme
Følge deres Elskte hist!
Ene Jovis Huus sig nærmer
Aldrig til den dunkle Bred,
Kun de Salige beskjærmer
Skjæbnens Ubønhørlighed.
Styrter mig fra Nattens Mørke
Ud fra Himlens gyldne Sal!
Ærer ei Gudindens Styrke:
Den er Moderhjertets Qval.

Hvor hun med sin Mage lever,
Frydløs, did jeg nærmer mig;
Men de sagte Skygger svæver
Hen for Thronen sagtelig.
Hendes taarevaade Øie
Søger Lysets gyldne Vei,
Stirrer efter Sphærer høie,
Moderen det finder ei.
Endelig hun seer en Fremmed —
Bryst forener sig med Bryst;
Og selv Døds- og Rædselshjemmet,
Orkus, græder ved vor Lyst.

Daarligt Ønske! Tabte Klage!
Roligt i det samme Sted
Rulle stadigt alle Dage,
Skjæbnen varer evigt ved.
Revet ud i Nattens Øde,
Er hun stedse for mig tabt.
Indtil Styxes Vover gløde
Af Auroras Farvepragt,
Indtil Iris skjønne Bue
Pranger midt i Helveds Grund:
O, saalænge intet Skue,
Ingen Gjenforeningsstund!

Levntes mig da intet Minde
Fra den dyrebare Haand?
Intet Pant, der kunde binde
Fastere det ømme Baand?
Knytter da ei nogen Kjæde
Mellem Barn og Moder sig?
Er et Forbund ei tilstede
Mellem Jord og Skyggerig?
Nei, hun er ei reent forsvunden;
Nei, endnu Forening er!

Jeg et fælleds Sprog har funden,
Zeus har Moderømhed kjær!

Naar mit Foraars Spæde visne
Hen for barske Nordenvind,
Blade, Blomster, Buske isne,
Svøbt' i Rimens Klædning ind:
Da jeg Livets Spire drager
Af Vertumnus rige Horn,
Offeret til Styr jeg tager
Mig af Sædens gyldne Korn,
Sænker med veemodig Smerte
Det i Jordens kolde Favn,
Det skal, lagt ved Barnets Hjerte
Vidne om mit Moderssavn.

Føres Dands af Huldgudinder
Nu tilbage Vaarens Pragt,
Og det Døde atter vinder
Liv af Solens Straalemagt;
Spirer, som for Øiet døde
I det kolde Jordens Skjød,

Livligt farved', atter gløde,
Dufte om sig Vellugt sød.
Stræber Stammen mod det Høie,
Staaer til Mørket Rodens Agt;
Saa den søsterlige Pleie
Deler Styr med Æthrens Magt.

Halv de Død, halv Liv tilhøre;
Hvor et Budskab bringes; lydt
Toner for mit Moderøre
Søde Stemmer fra Cozyt!
Holdes hun end selv tilbage
I den rædselfulde Grund,
Vaarens unge Spirer klage,
Som en Røst fra hendes Mund,
Vidne, at i Nattens Mørke
I det øde Skyggerig,
Barmen slaaer med Elskovs Styrke,
Hjertet gløder ømt for mig.

Bærer hilste da med Glæde,
Spæde paa den unge Eng!

Nectarperler skulle væde
Blidt den rene Blomsterseng.
Dykke vil jeg Jer i Straaler,
Og med Iris' Farvespil,
Med en Pragt, som intet maaler,
Hvert et Blad jeg male vil.
Og i Vaarens Straaledandse
Læse hvert et følsomt Bryst,
Som i Høstens visne Krandse,
Al min Smerte, al min Lyst!

Den moralske Digter.

Ja, et elendigt Skrog, det veed jeg, er Mennesket; dette Vilde jeg glemme og kom, ak, destoværre! til Dig!

Boghandlerannmeldelse.

Maalet, hvortil det bestemtes, bør hvert et Menneske kjende;
For en Daler Courant er det at have hos mig!

Korrekthed.

Fri for Dadel, det er den ringeste Grad og den Største;
Afmagt eller og Kraft fører alene dertil.

Pligt for Enhver.

Stræb til det Hele og kan Du selv ei blive et Heelt, da
Som et tjenende Led slutte Du Dig til et Heelt.

Ilias.

Sønderriver Homeros' Krands kun og Fædrene tæller
Til det fuldendte, evige Værk!
Een kun dets Moder er og Moderens Træk det bevarer,
Dine udødlige Træk, o Natur!

Valg.

Hvis Du ei Alle at tækkes formaaer ved din Daad og dit Kunstværk,
Søg at behage Faa; Mange at tækkes er flemt.

Livets Spil.

Hvem vil i min Kasse kige?
Livets Spil, en Verden i det Smaa
Skal for Eders Blik fremstige,
Kun maae I for nær ei staae.

Aldrig bliver Skuepladsen tom;
Her I see, at Barnet bæres om;
Drengen hopper, Svenden bruser vild,
Manden kjæmper; Alt han vove vil.

Saa forsøger nu sit Held Enhver;
Men kun smal er Banen til at vende;
Vognen ruller og dens Axler brænde;
Helten trænger frem; tilbage Stakkln er.
Mens den Stolte falder og udlees

Langt forbi enhver den Kloge render.
Men ved Skrankerne de Skjønne sees,
Og med huldе Blik og skjønne Hænder
Seierherren Prisen de tilkjender.

Drengen ved Bækken.

Drengen hist ved Kildens Bølge
Plukker Blomster til en Krands;
Reven bort han seer dem følge
Boverne i lette Dands;
Saa og mine Dage rinde,
Kilden liig, der flyder bort;
Og som disse Krandse svinde,
Svinder og min Ungdom bort.

Spørger ikke hvi jeg græder
I mit Livs de fagre Aar,

Medens Alt sig rundtom glæder
Ved den unge, friske Vaar.
Naar Naturen af sin Slummer
Vaagner med fornyet Lyst,
Vaagner og den bittre Kummer
I mit dybtbespændte Bryst.

Hvad skal mig den Glæde gavne,
Som Naturen skjænker hver?
Een jeg stedse dog maa savne,
Hun er evigt fjærn og nær.
Mod det huldе Billed strækker
Tidt jeg længselfuld min Arm;
Uopnaaeligt det vækker
Ikkun Smerter i min Barm.

Svæv herned, Du huldе Skjønne!
Og det stolte Slot forlad.
Vaarens Blomster Dig skal lønne,
Krandse binder jeg Dig glad.

Lundens Sanger ei forstummer,
Kilden risler perleklar;
Og den mindste Hytte rummer
Jo et kjærligt Elskovspar.

Længsel.

Ak, skal denne Dal mig binde
Evig til dit Taageskjød?
Kunde jeg en Udgang finde
Didhen, hvor mig Aanden bød!
Hisset skjønne Høie smile:
Der er evig Sommerstid;
Giv mig Vinger, did at ile,
Al min Higen stunder did!

Fjerne Harmonier klinge,
Lyd af salig Himmelfred,
Og de milde Vinde bringe
Mig et Edens Dufte ned,
Gyldne Frugter seer jeg blinke
Mellem løvfuld, dunkel Skov,
Og de Blomster, hist mig vinke,
Vorde ingen Vinters Rov.

Ak, hvor saligt der at lege
I et evigt Straalehav!
O, hvor frisk maa Luften qvæge
Hist, hvor Bjerget Frihed gav.
Dog, mig standser vrede Bølger,
Harmfuld bruser vilde Strøm;
Dybt i Sjælen Skræk sig dølger,
Skræmmende den skjønne Drøm.

Se, en Baad derude gynge,
Ak, men uden Færgemand;
Uden Vaklen ned Du springe!
Seilet svulmer raskt fra Land!

Klippefast din Tro maa være,
Intet Pant Dig rækkes kan,
Kun et Under kan Dig bære
Til det skjønne Trylleland.

Til Emma.

I det Taagegraa, det Fjerne
Mine Glæder snart henrandt.
End dog ei en deilig Stjerne
Ganske fra min Himmel svandt;
Ak, men ak, det skjønne Lys
Dæmrer kun i Nattens Gys.

Laae Du død, udstrakt paa Baaren,
Dyrebar dog var Du mig;

Dig tilhørde Veemodstaaren,
Jeg min Fryd begrov med Dig.
Men Du blomstrer frisk og ung,
Føler ei min Skjæbne tung.

Kjærlighedens søde Længsel,
Døer den med et jordiskt Bryst?
Støvets altfor snævre Fængsel,
Favner det den hele Lyst?
Nei, den røgindslørte Gnist
Sniger sig til Flammen hist.

Soldatervise.

Frisk op Kammerater, til Hest paa Stand
Frisk, drager i Frihed, i Feldten!
I Feldten der gjelder endnu en Mand,
Der Hjertet endnu er i Velten.
Der Ven eller Frende ei for ham gaaer;
Ved egen Kraft der han ene staaer.

Al Jorden er Træl, det er sandt og vist!
Man øiner kun Afmagt og Vælde;
Der styrer Falskhed og Argelist
De usæle Menneskетrælle.
Hvo Døden i Ansigtet skue kan,
Soldaten kun er den frie Mand.

Al Livets Angster han slænger væk,
Han kjender ei Frygten, ei Sorgen;

Han rider Skjæbnen imøde kjæk,
Den træffer i Dag eller Morgen;
Og træffer den i Morgen, saa lad os i Dag
Vort Livsbæger tømme i Fryd og Mag.

Vor Lod faldt fra Himlen, som Mannabrød;
Ved Møie man ei den kan have:
Trælbonden graver i Jordens Skjød,
Og tænker der Skatte at grave;
Han graver og graver, mens Vand gaaer til Hav,
Og graver sig endelig selv en Grav.

En Rytter med samt hans snare Hest
Ei ere de velkomne Gjæster;
Klart brænde de Lamper ved Bryllupsfest,
Ubuden han møder ved Festen;
Han beiler ei længe, han viser ei Guld,
Med Storm han tager den Jomfrue huld.

Ha, hvi græder Tøsen? Hvi græmmer hun sig?
Hurra, jeg maa videre fare!

Paa Jorden ei Standqvarteer er for mig,
Tro Elskov kan jeg ei bevare;
Den raske Skjæbne mig jager afsted,
Og Hjertet jeg tager paa Marschen med.

Thi frisk, Kammerater! til Vaabendyst!
Høit Brystet i Kampen lufter!
Vildt bruser vor Ungdom og Livets Lyst,
Frisk op, før Kraften bortdufter!
Og hvo, som ei her sætter Livet paa Spil,
Ret aldrig han Livet vinde vil!

Shakespears Skygge.

Endelig saae jeg og den høie Kraft af Horakles,
Shakespears Skygge. Han selv saaes desværre ei meer.
Om ham lød, som Fugleskrig, Tragoedernes Skrigen,
Og Dramaturgens Flok gjø'de, som Hunde, om ham.
Rædeligt stod for mig Spøgelset; opspændt var Buen,
Pilen paa Strengen traf idelig Hjertet endnu.
„Hvilket formasteligt Værk, Usæle! er det, Du vover,
At til de Døde selv nu Du i Graven nedgaaer?"
Hid ned kom jeg, at spørge den Spaamand Tiresias: hvor jeg
Finder den gamle Kothurn, som er ei mere at see?
„Troe de Naturen ei og Grækerne, nytter det ikke
At til Orkus Du gaaer efter en Dramaturgi."
O, Naturen, den viser sig nu igjen paa vor Scene
Splitternøgen, som Barn fremgaaer af moderligt Liv. —
„Hvad? Saa sees da hos Jer i Sandhed den gamle Cothurnus,
Som at hente jeg selv nedsteeg i Tartari Mulm?" —

Bort med de fæle tragiske Spøgelser! Aarlig knap eengang
Sees i sin Harnisk Din Aand over vor Scene at gaae.
„Vel da! Philosophie har Eders Følelser luttret,
Og den sorte Affect flyer for den muntre Humeur." —
Ja, en tør, haandgribelig Spads! Det er vores Livkost!
Jammeren morer os og, naar den kuns bare er vaad. —
„Altsaa sees da hos Jer den lette Dands af Thalia,
Samt den alvorlige Gang, hvori Melpomene gaaer?"
Ingen af Begge. Os rører nu ikkuns det kristlig moralske,
Og hvad ret populært, huusligt og borgeligt er.
„Hvad! Tør Cæsar da ei paa Eders Scene sig vise,
Ei Anton, ei Orest, ingen Andromache meer?"
Nei, man seer kun hos Commerceraader og Præster,
Fændrikker, Secretairs, Hofraader, Amtmænd og sligt. —
„Men jeg beder Dig, Ven! fortæl mig hvad stort kan da møde
Denne Misere? Hvad Stort kan da frembringes ved den?
Hvad! de gjøre Cabaler, de laane paa Pant og de stjæle,
Trodse selv Vand og Brød, Stokhuus og Rasphuset med. —
„Hvorfra tage I da den store gigantiske Skjæbne,
Den, som hæver vort Støv, naar den os knuser til Støv?" —
Det er Griller! Os selv og vore gode Bekjendte,
Vores Jammer og Nød søge og finde vi her. —

„Men det har I jo bedre og meget bequemmere hjemme;
Hvorfor flye I Jer selv, naar I kun søge Jer selv?"
Med Forlov, min Heros! den Casus er ganske forskjellig:
Skjæbnen er blind, vor Poet billig og skikkelig er. —
„Altsaa Edens Natur, den elendige, seer man paa Eders
Scener, den store kun ei, den, som uendelig er." —
Vores Poet er Verten, den sidste Actus er Gildet:
Lasten maa først kaste op, derpaa gaaer Dyden tilbords.

Lys og Varme.

Det bedre Menneske træder ind
I Verden med Tillid og Glæde,
Han troer, at det, som hæver hans Sind,
Er og udenfor ham tilstede,
Og offrer, af ædel Iver varm,
Til Sandheds Fremme sin kjække Arm.

Dog alt er her saa snævert og smaat,
Det monne han snarlig erfare;
Thi seer han, under Trængen og Spot,
Kun til han sig selv kan bevare.
Det kolde Hjerte i stolten Fred
Sig lukker omsider for Kjærlighed.

De give — ak ikke altid — Glød,
De Sandhedens Straaler saa røde;

Vel den, som af Kundskabs-Træet brød,
Og ei med sit Hjerte maa bøde;
Thi parrer — og Held Eder følge vil —
Den kloge Mands Blik med Sværmerens Ild!

Kampen med Dragen.

Hvi løbe Folk? Hvi stimle de
Ad lange Gader støiende?
Mon Rhodus er et Rov for Flammen?
Man rotter sig i Storm tilsammen.
Blandt tætte Hob jeg øine kan
Paa stolten Hest en Riddersmand,
Og bag ham — Gud i Naade styre!
Man flæber frem et stort Uhyre;
En Drage synes det; med Gru
Man seer den vide Gab opspile,
Og Alles Blik' forbauset nu
Paa Helten, nu paa Dragen hvile.

Og tusind Stemmer skrige nu:
„Det er den Lindorm, kom og skue!
Som Hjord og Hyrder ødelagde,
Det er den Helt, som ham ombragte.
Saa Mange droge før hans Tid,
At vove denne grumme Strid,
Men Ingen af dem saae Man mere;
Den djærve Ridder bør man ære.
Nu Toget gaaer til det Palads,
Hvor Sanct Johannes Ridderorden
Har, for at raadslaae, taget Plads,
Og i en Hast er samlet vorden.

Korsridderen ydmygelig
Til ædle Mester nærmer sig;
Bag trænger Folket frem og skriger,
Dets Raab til høie Rækværk stiger.
Hiin Ordet ta'er og melder saa:
„Min Ridderpligt jeg vared' paa,
Jeg med min egen Haand nedlagde
Den Orm, som hele Landet plagte.

For Vandreren er Veien fri,
Og Hyrden tryg i Marken hviler,
Hver Pillegrim ad Klippens Sti
Glad hen til Naadens Billed iler."

Dog Fyrsten ham betragter vred,
Og siger saa: „Som Helt Du stred,
Mod er det, som en Ridder pryder,
Og Roes for Heltedaad Du nyder.
Dog — nævn den første Lov for den,
Som staaer blandt Christi Riddersmænd,
Hvis Bryst med helligt Kors er tegnet?"
Enhver i hele Kredsen blegned'.
Da svarer han med Værdighed,
Idet han rødmende sig bøier:
„Den første Lov er Lydighed,
Den ene til slig Rang ophøier."

„Og denne Pligt, min Søn!" — saa lød
Hans Mesters Ord, — „Du dristigt brød;
Den Kamp, som Lovene forbøde,
Med frække Mod Du gik imøde!" —

„Dom, Herre! naar Du alting veed;“ —
Han svarer med Frimodighed, —
„Jeg Lovens Bud og Mening vilde,
Saa var min Hensigt, tro opfylde.
Ei gik jeg mod Uhyret hen
Til Kamp, uoverlagt, i Blinde,
Ved udtænkt List, og kunstigen
Forsøgte jeg at Seier vinde.“

„Fem af vor Orden havde alt, —
En Hæder for vor Tro de faldt, —
Som ædle Kjækheds Offre fægtet,
Da Du vor Orden Kampen nægted'.
Dog naged' i min Hjerterod
Vild Harme og kamplystent Mod;
Ja, selv i stille Nat jeg drømte,
At jeg i Kamp min Kraft udtømte;
Og naar opvakt af Søvnens Arm
Jeg hørte Ry om ny Ulykke,
Da kogte Blodet i min Barm,
Strax blev bestemt et Vovestykke.“

„Hvad pryder herligt Ynglingen?
Hvad tænkte jeg, ophøier Mænd?
Hvad virked' hine tappre Helte,
Om hvilke vore Sange melde,
Hvem blinde Hedenold ansaae
Værd' Guders Roes og Glands at naae?
De voved' mange Eventyrer,
Og rendsed' Jorden fra Uhyrer,
Gik Løvens vilde Raseri,
Og Minotaurer selv imøde,
For de Forfulgte at befrie,
Ei frygtsomme for selv at bløde."

„Er ikkun Saracenen værd
At falde for en Christens Sværd?
Bekriger han kun Kjætterlære?
Han sendtes Jordens Trøst at være.
Fra hver en Nød og hver en Harm
Forløse maa hans stærke Arm;
Dog Sindighed hans Mod maa læmpe,
Og Klogskab maa med Styrke kjæmpe.

Saa talte jeg og ene gik
At Dyrets Smuthul faae udgrundet,
Da en Indskydelse jeg fik
Og raabte fro: „Det er udfundet!"

„Og gik til Dig og talte saa:
„Til Hjemmet staaer nu min Attraa!"
Du, Herre, da mit Ønske føied.
Med Held blev Havet gjennemploiet.
Knap paa min Fædrekyst jeg stod,
Før ved en Kunstners Haand jeg lod
Et Dragebilled sammenføie,
Der kjendte Træk afbilded nøie.
De korte Fødder Vægten bar
Af lange Krop, som laae opdynget;
Af skjælfuld Pantserskjorte var
Den frygtelige Ryg omslynget."

„Den lange Hals fremragede,
Og fælt som Helvedportene,
Som gridskt sit Rov det gribe vilde
Det aabne Svælg jeg vidt udspiilde.

Fra sorte Gab det øine lod
En Rad af hvasse Tænders Braad;
Som Sværdets Aad sig Tungen endte;
De vilde Øine Lyn udsendte.
I Slangebugter krummed' sig
Uhyrets lange Ryg, der svinged
De svære Knuder frygtelig,
Som det om Mand og Hest sig slynged?

„Jeg nøie alt afbilde lod,
I rædsom Skikkelse det stod,
Halv Orm, halv Fiirbeen og halv Drage,
Frembragt i Sumpers giftig' Lage.
Da Billedet fuldendet var,
Jeg valgte mig et Hundepar,
Stærkt, raskt, bekjendt med Jagtens Love,
Vant med Uroxen Dyst at vove.
Dem lod jeg gribe Ormen an,
Ophidsed' dem til heftig Vrede,
At fatte den med skarpe Tand,
Og veed med Stemmen dem at lede."

„Og der hvor Bugens bløde Skind
Lod skarpe Bid bedst trænge ind;
Didhen jeg deres Angreb vender,
At hugge ind med skarpe Tænder.
Jeg selv, med Vaaben rustet ud,
Mig svinger paa en Ganger prud,
Som var af ædlest Race stammet,
Og da jeg har dens Mod opflammet,
Gaaer det mod Dragen i Galop;
Jeg hugger ind med hvasse Spore,
Og svinger Spydet mod dens Krop,
Som vilde jeg den gjennembore."

Om Hesten sig end kaster ræd,
Og fnyser under Skum og Sved,
Og mine Hunde ængstligt pibe,
Jeg hviler ei før de angribe.
Saa øved jeg dem i en Tid
Af tre Nymaaner med stor Flid,
Og da de alting ret monn' fatte,
Jeg strax paa Skibene dem satte;

Den tredie Morgen nu det er
Fra den Tid, jeg kom her tilbage,
Og før mit Værk jeg fuldendt seer,
Knap trætte Krop kan Hvile smage."

„Thi bittert naged' det min Sjæl
At høre Landets ny Uheld.
Nys fandt man Hyrder sønderrevne,
Som hen til Sumpen vare drevne;
Strax jeg beslutter dristig Daad,
Kun af mit Hjerte tog jeg Raad;
Jeg mine Svende underretter,
Og paa tilvante Hest mig sætter;
Og med det ædle Hundepar,
Paa skjulte Veie, ved min Side,
Hvor til min Daad ei Vidne var,
Jeg monne mod Uhyret ride."

„Du, Herre! kjender vistnok vel
Kapellet hist paa høien Fjeld,
Der fra hver Vens Kant sig viser;
Sin Mesters hjærve Aand det priser.

Det synes lidet, fattigt, flet,
Dog et Vidunder eier det:
Guds Moder med sit Barn det pryder,
Hvem de tre Konger Offer yder.
Ad tredsindstyve Trin man gaaer,
Før at man naaer dets steile Tinde,
Dog den, der svimlende den naaer,
Han qvæges ved sin Frelsers Minde."

„Dybt i det Fjæld, hvor Templet staaer,
En Grotte man i Sigte faaer,
Som nære Sump med Dug besprænger,
Hvor end ei Himlens Straale trænger.
Her boede Ormen, her den laa,
Og Dag og Nat sit Rov udsaae.
Som Helveddragen saaes den lure
Ved Foden af Gudshusets Mure.
Kom da en Pillegrim derhen,
Og paa usalig Vei sig voved',
Strax foer da frem Forræderen,
Og styrtede sig gridsk paa Rovet."

„Nu vandrer jeg ad Klippens Vei,
For Christusbarnet knæler jeg,
Og før den haarde Kamp begynder
Jeg renſede min Sjæl fra Synder.
Ved Altret jeg omgjorder mig
Med blanke Vaaben ſtadſelig;
I høire Haand mit Glavind blinker;
Saa gaaer jeg did, hvor Kampen vinker.
Tilbage blier min Tjenertrop,
Med hvem tilſidſt jeg alt aftaler;
Og ſvinger mig paa Heſten op,
Og i Guds Haand min Sjæl befaler."

Knap ſeer jeg mig i kjendte Egn,
Før mine Hunde give Tegn;
Og Heſten ræd i Veiret ſtiger,
Og fnyſer og til Siden viger;
Thi nærved ligger i en Fold,
Den giftige og fjendſke Trold,
Og qvæger ſig i Solens Varme.
De ſlinke Hunde mod den larme;

Dog pilesnart de vendte om,
Da fæle Gab imod dem griinte,
Og giftigt Puft fra Svælget kom,
De, som Schakalen, frygtsom hvinte."

„Dog deres Mod jeg vækker snart;
De falde an i heftig Fart,
Imedens jeg mod Dyrets Lænder
Med vældig Kraft mit Spyd udsender.
Dog kraftløst, som den tynde Stav,
Det springer fra Skjælpandsret af;
Og før jeg kan mit Kast gientage,
Da vælter sig min Hest tilbage,
For Basiliskens Dines Lyn,
Og Pustet af dens giftig Aande,
Og gjør et Spring ved dette Syn,
Og skrækkelig var da min Vaande."

„Jeg med et Spring fra Hesten var,
Og blottet Sværd i Haanden taer;
Dog alle Hug forgjæves suse,
De Klippepantseret ei knuse.

Alt Dragen har med Halens Magt
Mig rasende til Jorden strakt,
Alt vil dens aabne Svælg mig sluge,
Dens vilde Tænder mod mig hugge,
Da mine Hunde glubende
Mod Dyrets Bug med hvasse Tænder
Anfalde, saa det hylende
Af en uhyre Smerte brænder."

Og før fra deres Bid det sig
Løsriver, raskt jeg hæver mig,
Min Fjendes Svaghed eftersporer,
Og Sværdet ind i Brystet borer
Til Hjaltet saa det skjultes plat.
Det sorte Blod udvælder brat,
Han synker. Af hans Vægt nedtynget,
Jeg laa af svære Krop omslynget;
Strax Sind og Sandser mig forgaae,
Og da jeg atter skuer Dagen,
Jeg mine Svende om mig saae,
Og i sit Blod død ligger Dragen."

Det længe dulgte Bifalds Røst
Lød frit fra hver Tilhørers Bryst,
Da Ridderen nu endte Talen,
Den tifold stærkt gjenlød i Salen,
Mod høien Loft et blandet Skrig
Af tusind Stemmer hæver sig,
Selv Ordnens Brødre høit begjære
En Laurbærkrands til Heltens Ære;
Og Folket vil taknemmelig
Ham i Triumph til Staden føre,
Da Fyrstens Pande rynker sig,
Og strænq han fordrer agtsomt Øre.

„En Drage herjede vort Land,
Du slog den kjækt," — saa talte han, —
„En Gud er Du blandt Folket vorden,
En Fjende er Du af vor Orden;
Og i Dit Bryst Du næret har
En værre Orm, end Dragen var.
Den Slange, som vor Sjæl forgifter,
Som Tvedragt og Ulykke stifter,

Det er Gjenstridighedens Aand,
Der fræk modsætter sig al Orden;
Og bryder Lovens stærke Baand,
Den er det, som forstyrrer Jorden."

„Mod er og Mammelukkens Dyd,
Men Ydmyghed en Christens Pryd,
Thi hvor vor Frelser evig hædret
Til Tjeners Ringhed sig fornedred',
Der Fædrene har Grunden lagt
Til denne Ordens Broderpagt,
For tungest Pligt at iagttage,
Og Egenvillie forsage.
Dig jordisk Roes var mere kjær,
Thi vend Dig bort fra mine Blikke,
Hvo Herrens Aag ei taalig bær',
Er ikke værdig Korsets Smykke!"

Vildt lyder Hobens Larm og Skrig,
Saa Huset ryster frygtelig.
Om Naade bad den hele Orden,
Dog — taus seer Ynglingen til Jorden,

Taus lægger han sit Klædebon
Og kysser strænge Mesters Haand,
Og gaaer. Hiins Blikke ham ledsage;
Da kalder han ham mildt tilbage,
Og taler saa: „Omfavn mig, Søn!
Den største Kamp Du nu har fægtet.
Tag dette Kors; det er en Løn
For Ydmyghed, som sig fornægted'."

Sangen om Klokken.

Vivos voco, mortuos plango, fulgura frango.

Haand paa Værket, vakkre Svende!
Fast i Jorden Formen staaer;
Froe vi skulle snart erkjende
Hvad vor Kunst og Kraft formaaer.
Naar af Panden heed
Sveden strømmer ned,
Kommer Lønnen for vor Møie:
Held og Lykke fra det Høie.

Til det, med Alvor vi berede,
Et Alvorsord sig sømmer vel;
Naar Talen smukt kan Daaden lede,
Vil Værket skride frem med Held.
Thi lader os med Flid betragte
Hvad Stort den svage Kunst formaaer!

Den sløve Sjæl man maa foragte,
Der ei sit Arbeids Jid forstaaer.
Det er det jo, der Manden pryder,
Og dertil fik han Viid og Aand,
At i hans Indre klart det lyder
Hvad selv han skaber med sin Haand.

Tager Ved af Fyrrens Stamme;
Dog ret tørt det være maa,
At den sammenpræste Flamme
Ind til Formens Bug kan slaae.
Massen koger hvid.
Hurtigt Tinnet hid,
At tilhobe det kan syde,
Og den seige Malm maa flyde.

Hvad Haanden dybt i Grubens Indre,
Ved Ildens Hjælp har bygt med Flid,
Det skal med mægtig Klang erindre
Fra Taarnet om vor fromme Jid.
Det tone skal til fjærne Dage,
Og røre mangt et jordiskt Bryst;

Med den Forsagte skal det klage,
Og blande sig med Andagts Røst.
Hvad Skjæbnens dunkle Vexel bringer
Paa skjulte Veie Støvets Søn,
Det slaaer mod Malmets Krands og klinger
Igjen herned med stærke Døn.

Hvide Bobler seer jeg springe,
Herligt Malmen smelter alt;
Til at flyde snart vi tvinge
Masserne med Askesalt.
Klar skal Mosen staae;
Intet Skum derpaa,
At den rene Lyd vort Øre
Af et reent Metal maa høre.

Thi med sin glade Høitidssang
Det hilser mildt den kjære Spæde,
Ledsager fro hans første Gang
Fra Intets Slum til Livets Glæde.
Bag Tidens Slør hans Skjæbne staaer;
Ei Glæden kjender han, ei Sorgen,

Og ængstligt Moderhjertet slaaer,
Bevogtende hans gyldne Morgen.
Med Pilens Fart bortflye igjen
Hans skyldfrie Barndoms glade Dage,
I Verdens Larm han styrter hen,
Og fremmed vender han tilbage.
Men herlig staaer, i Ungdoms Pragt,
Et Englebilled fra det Høie,
Med tugtigt Blik, med Uskylds Magt,
Den hulde Jomfrue for hans Øie.
En navnløs Vemod griber da
Hans Sjæl og tusind Længsler vækker;
Med vaade Blik han flygter fra
Hans muntre Brødres vilde Rækker;
I hendes Spor han troligt gaaer,
Et Smiil for ham er Livets Lykke;
Den bedste Blomst, i Engen staaer,
Han plukker, hendes Barm at smykke.
O, milde Haab! O Kjærlighed!
O, vore første søde Drømme,
Da i et Hav af Salighed
De glædedrukne Hjerter svømme!
O, hvi bortile I saa fage,
Den unge Elskovs gyldne Dage!

Hvor de brune Piber gløde!
Rækker mig en Prøvestok!
Naar den dækkes af den røde
Hud af Glas er Massen nok.
Stokken op igjen!
Troligt viser den
Om det blander sig derinde
Smukt det Haarde med det Linde.

Thi hvor det Milde med det Strænge,
Hvor Haardt med Blødt sig monne mænge,
Der giver det den rette Klang.
Thi prøve hvo sig evigt binder,
Om Hjertet Vei til Hjertet finder;
Vor Ruus er kort, vor Anger lang.

Yndigt snoer om Brudens Lokker
Sig den friske Jomfruekrands,
Naar de klare Tempelklokker
Kalde lydt til Festens Glands;

Men den skjønne Dag bortkalder
Ogsaa Livets skjønne Vaar;
Bæltet løses, Sløret falder,
Og den søde Drøm forgaaer.

Snart Lysterne isne;
Dog Venskab maa blive;
Og Blomsterne visne,
Og Frugterne drive,
Da styrter han ind
I Syslernes Larme,
Blandt Kummer og Harme,
Med sorrigfuldt Sind;
Maa søge og lede,
Maa stræbe og svede;
Vil vove og vinde,
For Lykken at finde,
Og til ham strømmer Velsignelsens Fylde,
Og Rigdom opdynges paa Loft og paa Hylde,
Og snævert ham tykkes det fædrene Huus.
Da raader derinde
Den huuslige Qvinde,
Og sysler med Lyst.

Snart Pigen hun lærer,
Snart Dyden hun nærer
I Ynglingens Bryst.
Det Bedste hun søger
Med ængstelig Flid,
Og Godset forøger
Med ordnende Id,
Og tænker alene hvad Huset kan baade,
Og dreier om Tenen de snurrende Traade,
Og samler med Flid i det glindsende Skriin
Den snehvide Uld og den skinnende Liin;
Og stedse forstaaer hun, den huuslige Qvinde,
Det Yndiges Krands om det Gode at vinde.

Men med Glæden i Hjertet staaer
Manden og overtæller sin Lykke;
Og saa vidt, som hans Øie naaer,
Skuer han Huse, som Rigdom opfylder,
Skuer han Træer, som Høsten forgylder,
Bugnende Lofter og Lader, som dølge
Himlens Velsignelse, Agre som Bølge;
Og han raaber med pralende Mund:

„Fast, som Jordens evige Grund,
Staaer mod Ulykkens Magt
Nu mit Huses Pragt!"
Men et evigt Forbund foragter
Med de Død'lige Skjæbnens Magter,
Og med Hast skrider Ulykken frem.

Nu kan Støbningen begynde;
Reen er Formen, glat og skjøn;
Men før vi det lade rinde,
Beder en andægtig Bøn:
„Huset vogte Gud!"
Støder Tappen ud!
Rygende den brune Lue
Strømmer gjennem Formens Bue.

Velgjørende er Ildens Magt,
Naar først den er i Lænker lagt,
Thi Alt, hvad Mandens Kunst formaaer,
Ved denne Himmelkraft han naaer.
Men grusomt er dens Raseri,
Naar den med Magt har sprængt sin Kjæde,

Og, som Naturens Datter, fri,
I egne Spor den sees at træde.
Ve os, naar sit Fængsel den forlader,
Og igjennem folkopfyldte Gader
Vælter den uhyre Brand!
Thi hvad Manden skabe kan
Fjendske Elementer hader.
Høit fra Skyen
Strømmer Regn og Frugtbarhed;
Høit fra Skyen
Styrte Lynets Pile ned.
Hører I det hist i Taarnet knage?
Det er Stormene, som brage.
Blodig rød
Hvælver sig den dunkle Himmel;
Det er ikke Dagens Glød!
Hvilken Stimmel!
Over Spirets Top
Hvirvler Røgen op;
Over Gadens lange Rækker
Høit sig Ildkolonnen strækker;
Snel, som Vinden, frem den skyder;
Som af Ovnens Svælg det syder;

Luften gløder; rædsomt lyder
Glutters Jamren, Mødres Klage
Stolper falde, Bjælker knage;
Alting iler, frelser, flyer;
Klar som Dagen Natten brænder,
Og igjennem tusind Hænder
Sprøiter Vand i Hvirvelskyer;
I de mørkebrune Luer
Tuder Stormen høit, og vild
Griber den uhyre Ild;
Suser frem i mørke Bugter,
Falder i de tørre Frugter,
I den kornopfyldte Lo;
Og, som om den vilde true
At bortrive Jordens Vold,
Raser med utæmmet Vold,
Den med Brag mod Himlens Bue.
Da forstummer Mandens Raab;
Uden Haab
Viger han for Skjæbnens Dom;
Kold og stum,
Staaer han ørkesløs og skuer
Alt sit Gods forgaae i Luer.

Dynger staae
Af Ruiner,
Og i Gruset Stormen hviner;
I de øde Vindueshuler
Rædsel truer;
Og fra høien Himmel skuer
Skyen ind.
End et Blik
Sender Manden
Hen til Graven,
Hvor hans Gods i Røg forgik;
Da griber han til Vandringstaven,
Og i hvor tung hans Lod end var,
En venlig Trøst det dog skal være,
At naar han tæller sine Kjære,
Af dem han Ingen mistet har.

Alt i Jordens Skjød det flyder;
Nu er Formen fyldt med Flid;
Han kun veed, som hisset byder,
Om det lønne skal vor Jid.
Brødre, o hvis nu
Formen gik itu!

Men maaskee har allerede
Tungt os truffet Himlens Vrede.

Hvad vi har skabt med Ild og Lue,
Vi Jordens dunkle Skjød betroe;
Til det betroer og Bonden fro
Sin Sæd, og haaber snart at skue
Velsignelsen af Støvet groe.
En bedre Sæd vi ofte dølge
Med Graad paa Kind i Gravens Fred,
Og haabe, at i Tidens Følge
Den spire maa til Salighed.
Høit paa Taarnet
Vemodsfuld
Toner Klokken
Over Muld,
For til Maalet at ledsage
Vandreren med stille Klage.
Ak, det er den huldе Qvinde,
Ak, det er den ømme Moder,
Som det strænge Orkus' Harme
River bort af Mandens Arme,

River fra de spæde Smaa,
Som hun fødte, som hun saae
Vore ved sit ømme Bryst,
Fuldt af salig Moderlyst,
Ak, de brast, de brast, de søde
Baand, som Elskov knyttet har,
Thi hun hviler blandt de Døde,
Hun, som Husets Moder var!
Ei hun sysler meer derinde;
Hendes Blik ei vaager meer;
Men en kold, en fremmed Qvinde,
Glutterne med Mismod seer.

Medens Malmet kjøles, søger
Hvile fra det strænge Slid;
Frit, som Fugl paa Qvisten spøger,
Følge hver sin egen Jid.
Vinker Stjerneglands,
Fro til Leeg og Dands
Skynder Svenden sig saa sage;
Mester maa sig evigt plage

Muntert fjærne Vandrer iler
Did, igjennem vilde Skove,
Hvor hans lune Bolig smiler.
Brægende til kjendte Hytte
Lammet søger
Glatte Oxers tunge Skarer
Langsomt drage
Til den vante Stald tilbage.
Tungt man seer
Vognen svaie,
Kornbelæsset,
Høit sig hæver,
Lystigt svæver
Broget Krands.
Og de muntre Høstfolk ile
Froe til Dands.
Stille vorder Torv og Gade;
Rundt om Arnens muntre Lue
Husets Folk fortroligt samles,
Og med Krogen Porten lukkes.
Mørket dækker
Jordens Flade,
Men den fromme Borger strækker
Natten ei,

Som den Onde gruſomt vækker;
Lovens Øie vaager paa hans Vei.

Himlens Datter, hulde Orden!
Du hvis Haand har her paa Jorden
Baandet om vor Samfund vundet,
Stolte Stæder har Du grundet,
Kaldt den Vilde først fra Skoven.
Lært hans Haand at føre Ploven;
Og hvor, Himmelske! Du træder,
Blomſtrer Fred og gode Sæder;
Ja, den ædle Ild Du tænder,
Der for Fædrelandet brænder,
Flittigt røres tuſind Hænder;
Hammer, Plov og Meiſel gaaer;
I den travle Vrimmel kjender
Man hvad ſamlet Kraft formaaer.
Svend og Meſter ſtræbe trygge,
Hver ved egen Syſſel fro;
Under Frihedstræets Skygge
Finder Kunſten Ly og Ro.

Daad en Borgers Pryd bør være,
Velstand Lønnen for hans Slid;
Majestæt er Drottens Ære,
Bondens Hæder gavnlig Flid!

Fred, Du Hulde!
Søde Eendragt!
Svæver, svæver
Kjærligt over denne Stad!
Aldrig, aldrig Dagen komme,
Da de vilde Krigens Horder
Denne stille Dal betræde,
Da vor Himmel,
Hvor en venlig Aftenrøde
Straaler mild
Skal i rædsomt Gjenskin gløde
Af betrængte Stæders Ild!

Formen vil vi sønderbryde,
Thi dens Hensigt er fuldbragt,
At vort Øie maa sig fryde
Ved det skjønne Billeds Pragt.

Hamrens tunge Fald
Knuse Lerets Skal,
Og af Gravens dunkle Rige
Vil forklaret Klokken stige

Kun Mesteren kan Formen brække,
Til rette Tid, med kyndig Haand;
Men Ve, naar selv i Flammebække
Ildmalmen sprænger sine Baand!
Blindt rasende med Tordenstemme
Sit snævre Huus den knuser vild,
Og som af Helvedsvælgets Gjemme,
Udspyer den Rædsel, Død og Ild,
Hvor blinde Kræfter sammenstøde,
De skaber ei, men lægger øde;
Hvor Folket bryder sine Baand,
Bortviger Landets gode Aand.
O, Ve, naar midt i vore Stæder
En lønlig Oprørsgnist er lagt!
Da sprænger Folket sine Kjæder,
Og søger Hjælp i egen Magt.
I Hornet Oprørsaanden tuder,
Høit gjalder Klokken over Land,

Og den, der ellers Fred bebuder
Bebuder Borgerkrigens Brand.

„Frihed og Lighed!" Alle raabe;
Den stille Borger drager Sværd;
Man samler sig i tætte Hobe,
Og rundt om gaaer en Morderhær.
Af Ulvens Grumhed Qvinden brænder,
Hun driver Spot med Død og Gru,
Og slider med Hyænens Tænder
Sin slagne Fjendes Bryst itu.
Ei noget helligt er paa Jorden;
Opløst' er alle fromme Baand;
Den Onde svinger Magtens Torden,
Og Lasten hæver høit sin Haand.
Den Dødsens er, som Løven vækker,
Af Tigrens Klo kom Intet frie,
Men skrækkeligst af Alt, som skrækker,
Er Menneskет i Raseri.
Ve den, der Lysets Fakkel tænder
For Pøblen, der er evigt blind!
Den lyser ei, den voldsomt brænder,
Og Land og Stæder styrte ind.

Se hvor den metalne Kjærne
Frem af Skallen, blank og reen,
Straaler, som en gylden Stjerne,
Uden Brøst og uden Meen.
Mellem Hjælm og Krands
Spiller Solens Glands,
Og det nette Skjold skal bære
Vidne til sin Kunstners Ære.

Herhen! Herhen!
I vakkre Svende, slutter Hoben,
At vi kan vie den ved Daaben;
Concordia jeg nævner den.
Til stille Andagt skal den samle
I Fred de Unge med de Gamle.
Ja, dette være nu det Kald,
Hvortil Du blev, at høit Du skal
Hen over lave Jordliv svæve
I Himlens rene Æther frem,
Hvor Tordner deres Stemme hæve,
Og grændse nær til Stjerners Hjem.

En Røst Du være fra det Høie,
Saa reen, som klare Stjerners Klang,
Der deres Skabers Magt ophøie,
Og lede Aarets stille Gang!
Kun fromme Alvorsord vi høre,
O Klokke, fra Din Sølvermund,
Og med Dit Vingeslag berøre
Du Tidens Flugt fra Stund til Stund!
Selv manglende et følsomt Hjerte,
Du laane Skjæbnen Dine Ord,
Og følge gjennem Fryd og Smerte
Vor Levnets Vexel her paa Jord!
Og som Din Tunges Lyd bortrinder
For Øret og ei høres meer,
Du lære os, at Alt forsvinder
Hvad under Solen Øiet seer!

Strammer Touget, Klokken stige
Frem til Lyset af sin Grav,
For at boe i Sangens Rige,
I det store Ætherhav!

Trækker nu med Magt!
Se, det er fuldbragt!
Glæde i vor Stad den bære!
Fred dens første Tone være!

Den qvindelige Værdighed.

Evigt bør Qvinderne Ære og Hæder!
Jorden de smykke med himmelske Glæder,
Flette os Kjærligheds hellige Baand.
Tugtigt, som Gratier, veed de at nære
Flammen, der brænder for Dyd og for Ære,
Dybt i vor Barm med velgjørende Haand.

Mandens Kraft mod Sandheds Skranker
Stormer med utæmmet Vold;

Rastløst tumle sig hans Tanker,
Vilde Lidenskabers Vold.
Stedse tyer han til det Fjerne;
Aldrig slukkes Hjertets Brand;
Selv paa Himlens sidste Stjerne
Sine Ønsker søger han.

Men med fortryllende Blikke tilbage
Veed ham den yndige Qvinde at drage,
Løser Forførelsens hildende Garn;
Kjærligt opdraget i skyldløse Glæder
Er hun, med fromme, blufærdige Sæder,
Moder Natur! dit fortroligste Barn!

Frem med fjendtlig Stræben iler
Manden blindt paa Livets Vei;
Aldrig standser, aldrig hviler
Han, thi Ønsket hviler ei.
Hvad han skaber, han nedbryder;
Evigt verle Lyst og Harm,
Thi Begjærlighedens Hyder
Vaager stedse i hans Barm.

Mere tilfreds med de stillere Dyder,
Roserne, medens de blomstre, hun bryder,
Pleier med moderlig Kjærlighed dem;
Friere i sit indskrænkede Rige,
Større, end han, der behersker tillige
Kundskabens Lande og Digtningens Hjem.

Stolt og tillidsfuldt han smiler;
Aldrig i hans kolde Bryst,
Naar ved Hjerte Hjertet hviler,
Boer den rene Himmellyst.
Sjæles Vexel ei han kjender;
I hans Blik ei Taarer staaer;
Og fra Livets Kampe vender
Han tilbage dobbelt haard.

Men, som en Æolusharpe man hører,
Selv naar den letteste Zephyr sig rører,
Sitrer og Qvinden ved Tanken om Qval;
Engstet af Sorgernes Billede bæver
Frygtsomt det elskende Hjerte og hæver
Straalende Perler i Øiets Krystal.

Der, hvor Manden herſker, gjælde
Ingen Love; Trods og Magt
Byde med forenet Vælde
Svaghed Lænker og Foragt.
Kjæmpende foruden Hvile
Vilde Lyſter tumle ſig,
Og Charitterne bortile
Ved den grumme Eris' Skrig.

Men med henrivende Ynde regjerer
Qvinden i Sædernes Rige og lærer
Ilden at dæmpe, der blusſet saa vildt;
Lærer de Kræfter, ſom hadefuldt gløde,
Sig i fortryllende Former at møde,
Og hun forener hvad fjendtligt er ſkilt.

Troskab.

Om Germaniens Scepter stred mod Ludvig af Bayern
Friedrich af Habsburgs Ætt, Keisere begge ved Valg;
Men den austriske Yngling sveeg Krigslykken; han faldt i
Fjendens Hænder, som ham tvang paa den blodige Mark.
Med sin Throne han kjøber sig løs; sit Ord maa han give,
For sin Fjende i Kamp mod sine Venner at gaae.
Men hvad fangen han lovede, kan han fri dog ei holde,
Se, da iler paa Stand, Fyrsten til Fængslet igjen.
Dybt bevæget omarmer ham nu hans Fjende, de vexle
Dagligt ved samme Bord Bægret med broderligt Sind;
Arm i Arm paa det samme Straa nu Heltene hvile,
Medens det blodige Had herjer det rasende Folk.
Bort med Friedrichs Hær maa Ludvig drage; sin Fjende
Beder han tillidsfuld vogte hans Fædrenearv.
„Ja, det er saa! Det er virkelig saa! Her staaer det i Brevet!"
Raabde Bispen i Rom, da han det Budskab fornam.

Hyrden og hans Hjord.

(Gaade.)

Jeg seer en Eng; paa Engen vandre
Af hvide Lam en talrig Flok;
Som nu de græsse med hverandre,
Den ældste Gubbe saae dem og.

De ældes ei; de drikke Livet
Af samme evigfriske Vand;
En trofast Hyrde blev dem givet;
Og Sølverhornet bærer han.

Og ud af gyldne Porte driver
Han dem hver Nat og tæller dem;
Men stedse samme Antal bliver,
Saa tit han dem og fører hjem.

En vagtsom Hund ham hjælper lede;
Foran en munter Væder gaaer.
Hvo gjætter hvad den Hjord mon hedde?
Hvem Hyrden er, som blandt den staaer?

Dykkeren.

„Hvem vover det, Riddersmand eller Svend,
At dukke til Hvirvelens Bund?
Et Bæger af Guld jeg kaster hen;
Alt sluger det Afgrundens sorte Mund;
Hvo atter det Bæger mig bringer tilveie,
Hans skal det være; han maa det eie!"

Saa taler Kongen og kaster med Mag
Fra Klippen, der høi og brat,

Nedluder over Karybdens Tragt,
Det gyldne Bæger i Dybets Nat.
„Hvor er, jeg spørger igjen, den Kjække,
Der vover mig atter det Bæger at række?

Men Riddre og Svende forfærdede staae
Og stirre paa Vovernes Spil;
Og Ingen til Hvirvelens Bund tør gaae,
Og Ingen det Bæger fortjene vil.
Da spørger Kongen for tredie Sinde:
„Er Ingen, der agter det Bæger at vinde!"

Men Alle forstummende staae endnu;
Da træder venlig og kjæk
En Yngling af Kredsen med dristig Hu,
Og Bæltet han slænger og Kaaben væk,
Og hele Skaren af Herrer og Fruer
Paa den modige Yngling forbauset skuer.

Og som han nu triner til Randen hen,
Og stirrer i Vovernes Larm,
Udspyer Karybden med Brølen igjen
De Vande, den slugde med fraadende Harm.
Med buldrende Røst, som naar Tordner brage,
Den giver de skummende Bølger tilbage.

Og det syder og hviner i frygtelig Kamp.
Som naar Vandet sig blander med Ild;
Mod Himlen sprøiter den siskende Damp,
Og Bølge paa Bølge fremstyrter vild,
Og stønner i Stridens rædsomme Møde.
Det var som om Havet et Hav skulde føde.

Dog endelig tier den vilde Strid,
Og fort af det hvide Skum
Fremgaber en Revne, saa dyb og viid,
Som gik den til Afgrundens nederste Rum;
Og ned gjennem Tragten man seer hvor længe
I Kredse de fraadende Bølger sig trænge.

Men hurtigt før Brændingen reiser sig,
Den Yngling befaler sig Gud
Og — rundt om høres et Rædselskrig! —
Den Kjække fra Klippen styrter sig ud;
Og pludselig over den dristige Svømmer
Det flugende Havdyb dølgende strømmer.

Da tier det over det hele Sund,
Kun i Dybet bruser det end,
Og bævende lyder fra Mund til Mund:
„Farvel, farvel, høihjertede Svend!"
Og hulere, hulere døner Braget,
Mens Skaren venter af Skræk betaget.

„Og kaster Du Kronen den samme Vei,
Og siger: „Ham høre den til,
Der bringer den atter!" nei, Konge, nei!
Ei saadan en Løn jeg fortjene vil.
Hvad hylende Dybet dernede bevarer
Vist ingen levende Sjæl erfarer.

Saa mangt et Skib, som Karybden greb,
Skjød ned i dens dybe Grav,
Og rundt svam Kjøl og Master og Reeb
Omkring paa det altopflugende Hav. —
Men klarere som naar Stormene bruse
Man hører dernede det stønne og suse.

Og det syder og hviner i frygtelig Kamp,
Som naar Vand sig blander med Ild;
Mod Himlen sprøiter den sidskende Damp,
Og Bølge paa Bølge fremstyrter vild,
Og med et Bulder, som Himmelens Torden,
Det vælter af Svælget og ryster Jorden.

Og se, af Havets brusende Barm
Der hæver sig svanehvid
En glindsende Nakke; man skuer en Arm,
Der roer med Kraft og med rastløs Flid.
Ham er det, og høit i hans Venstre blinker
Det gyldne Bæger og fro han vinker.

Og aandende dybt og længe, han bød
Velkommen den straalende Dag,
Og tusinde Stemmer fra Fjældet lød:
„Det er ham! Han blev ei i Hvirvelens Brag!
Af Graven, af Nædslernes Hule dernede
Han kommer, undsluppen fra Bølgernes Vrede."

Han kom, omjublet af Qvinder og Mænd,
Og knælde for Drotten paa Stand.
Og Bægret rakde han Fyrsten hen,
Der vinked sin Datter, den Lillievand;
Hun fylder det; Svenden med sittrende Hænder
Det tømmer og saa til Kongen sig vender:

„Hil være dig, Drot! Hver glæde sig,
Der aander paa Lysets Vei!
Dernede er Afgrunden skrækkelig;
Og Menneskets friste de Evige ei!
Og aldrig det søge i Dybets Huler,
Hvad naadigt med Nat og Nædsel de skjuler."

„Sort vrimlede der i den dunkle Vraa
Uhyrernes brogede Hær;
Den braaddede Rokke, den skjærende Haa,
Og Hamren og han med det truende Sværd,
Og graadigt strakde Polypper i Harme
Imod mig de mange, vidtslyngede Arme."

„Der hang jeg og var mig med Gysen bevidst,
Forladt i den yderste Nød,
Blandt Trolde det eneste følende Bryst,
Dernede i Nattens rædsomme Skjød;
Og dybt under Lyden af Menneskers Tale
Blandt Udyr i Afgrundens skumle Dale."

„Saa tænkde jeg angstfuld, da mylred' det frem,
Og rørde vel hundrede Led,
Vilde trække mig ned i Rædslernes Hjem;
Af Skræk forlod jeg mit Tilflugtsted;
Men Strømmen med rædsom Vælde mig fatter,
Og fremfor Lyset den river mig atter."

Saa taelde han; undrende Kongen tog
Til Orde: „Dit Bægeret er,
Men denne," — en Ring af sin Finger han drog
Af ædle Stene og Perler svær,
„Er Din, hvis Du atter i Dybet nedstiger
Og bringer mig Budskab fra Mørkets Riger!"

Det hører Prindsessen og englemild
Hun beder med smigrende Mund:
„Lad fare, o, Fader! det grusomme Spil!
Lad hvile hvad hviler paa Havets Bund!
Og kan I Hjertets Lyster ei tæmme,
Saa lad nu Ridderne Svenden beskjæmme!"

Men Konningen kaster Bægret hen
Med Magt over Klippens Rand:
„Og hvis Du det bringer tilbage igjen,
Du vorde den ypperste Riddersmand!
Og hende du hører saa kjærligt at bede,
Du skal, som Brudgom, til Alteret lede!"

Med Himmelens Magt paa hans Hjerte det faldt,
Han følde sig kraftfuld og kjæk
Og rødme saae han den skjønne Gestalt,
Og saae hende blegne og synke af Skræk;
Da drev det ham mægtigt til Prisen at vinde;
Han styrter sig ud over Klippens Tinde.

Vel hører man Voven komme og gaae
Og Brændingen synger sin Sang,
Med elskende Blikke hun stirrer paa
De skummende Bølgers kredsende Gang;
De bruse i Dybet, de bruse tilbage,
Men aldrig for Lyset de Ynglingen drage.

Polykrates' Ring.

Han stod paa Kongeborgens Tinde,
Og skued' veltilfreds i Sinde
Paa Samos ned, sit skjønne Land:
Derpaa til Nilens Drot han vender
Sig: „Dette Land min Magt erkjender;
Jeg er en høistlykkalig Mand!"

„Ja, priis de milde Guders Naade,
Thi over dem Du nu mon raade,
Der fordum dine Lige var';
Dog lever Een, for dem at hævne;
Ei lykkelig jeg kan dig nævne,
For han sit Øie lukket har."

Og næppe ender han sin Tale,
For fra Miletos' fjærne Dale
Et Budskab for Tyrannen staaer:
„Lad, Herre! Offerdufte stige,
Og vind en Krands, Du Lykkelige!
En Laurbærkrands omkring dit Haar!"

„Fra Hæren Polidor mig sender,
Med Budskab: For hans tappre Hænder
I Slaget faldt din Avindsmand!"
Og af en Kobberskaal han drager —
Den stumme Rædsel dem betager, —
Et velkjendt Hoved frem paa Stand.

Med Gru tilbage Kongen viger,
Og med bekymret Blik han siger:
„Sæt ei til Lykkens Huld din Lid,
Betænk at paa de falske Vover
Din Flaade svømmer, Stormen sover,
Men kun den sover til en Tid."

Hans Varselsord et Raab afbryder,
En Jubel, som fra Rheden lyder;
Forundret skuer han derned.
Til Fædrekysten, tungt beladte
Med fjærne Landes dyre Skatte,
De masterige Snækker gled.

Forbauset raaber Gjæsten: „Kjære!
Dig synes Lykken huld at være,
Men Lykkens Gunst er Skum paa Vand.
End truer Dig med Krigens Farer,
Stridvante Kreters vilde Skarer,
Alt nærme de sig Samos' Strand!"

Men hurtigt ind i Havnen skyder
En Snække, pludseligt gjenlyder
Om Borg og Stad et Jubelskrig:
„Priis være Poseidaons Naade!
En Storm har splittet Cretas Flaade,
Til Ende er den hele Krig!"

Og næppe kan sig Gjæsten fatte;
„Ja, lykkelig jeg maa Dig skatte,
Dog maa jeg grue ved dit Held;
Frygt Guders Avind; her i Livet
Det blev ei Dødelige givet
At tømme stedse Glædens Væld."

Mig var og Lykkens Gunst beskjæret;
Af Ven og Fjende var jeg æret;
Mig fulgde Seiren overalt;
Da tog de høie Guders Vrede
Min Søn, mit største Held hernede;
Min Gjæld jeg Lykken har betaelt."

„Og vil du vinde Himlens Naade,
Beed dem, der hist usynligt raade
Om Smerte til din Salighed;
Umueligt den med Glæden ender,
Paa hvem med altid fulde Hænder
Sin Yndest Lykken øser ned."

„Men vil din Bøn ei Himlen høre,
Da bøi til Vennens Raad dit Øre,
Og kald Du selv Ulykken ned.
Du er med Skatte rigt begavet,
Tag den og kast den flux i Havet,
Som meest dit Hjerte hænger ved!"

„Da svarer Hün: „Dit Raad jeg ærer;
Af al den Rigdom Den bærer,
Er denne Ring min største Skat.
Erynnien den offret blive,
Om hun mit Held mig vil tilgive!"
Han slænger den i Dybets Nat.

Men næppe Morgenrøden smiler
For ind i Kongeborgen iler
En Fisker fro og taler saa:
„Se, Herre! denne Fisk, dens Lige
Blev aldrig fanget i dit Rige;
Min ringe Skjænk Du ei forsmaa!"

Og strax derefter Kokken triner,
Med Glædens Smiil i alle Miner
For Drotten frem og siger: „Her
Er Ringen, som Du pleier bære;
I Fiskens Bug den laa, o Herre!
Din Lykke uden Grændse er!"

Forfærdet bort sig Gjæsten vender:
„Ja, Himlens Vrede jeg erkjender;
I Dig ei meer en Ven jeg seer.
Et Held, som dette, Fald bebuder;
Fordærve vil' Dig alle Guder.
Farvel, jeg tør ei dvæle meer!

Til Lovgiverne.

Sætter forud, at Menneſket vil i det Hele det Rette;
Men i det Enkelte blot, regne I aldrig derpaa!

Naturens tre Aldre.

Liv gav Fabelen den, og Skolen har den affjælet;
Men Fornuften igjen giver den ſkabende Liv.

Broen.

(Gaade.)

Af Perler bygt en Bro sig hæver
Høit over Søen sølvergraa;
Saa stolt som den mod Himlen svæver,
Man ingen før paa Jorden saae.

Hen under Broen Snekken iler,
Saa trygt, som under Himlens Skyer;
Paa ingen Fod dens Bue hviler,
Og naar man nærmer sig, den flyer.

Med Strømmen bliver den og svinder
Igjen, naar Vandet tørres hen,
Hvem veed nu hvor man Broen finder?
Og hvem saa kunstigt hvælved den?

Grækenlands Guder.

Da Olympen Eder end tilhørde;
Da i Glædens lette Ledebaand
Lykkelige Mennesker I førde
Frem paa Livets Vei med kjærlig Haand,
Guder fra de skjønne Fablens Dage,
Ak, hvor var det anderledes da,
Da Du hørde Hjertets ømme Klage,
Venus Amathusia!

Da den rige Digtekunst tilhylde
Nøgen Sandhed med sit Trylleslør,
Strømmed i det Skabte Livets Fylde,
Og det følde, der ei følde før.
For til Elskovs Barm den ømt at trykke,
Man Naturen større Adel gav;
Allevegne saae man Guder smykke
Jord og Himmel, Luft og Hav.

Der, hvor nu for vore Visers Die
Død en Ildbold svæver op og ned,
Styred da sin gyldne Karm den høie
Helios i stille Herlighed.
Disse Bjærge fyldte Oreader,
Hist Dryadens Røst fra Egen løb,
Og af Urner yndige Naiader
Klare Strømmes Sølvskum gjød.

Her i Stenen Tantals Barn forstummer;
Laurbærtræet hist om Hjælp sig vred;
Dette Rør forkyndte Syrings Kummer,
Denne Lund hvad Philomele leed.
Bækken her modtog Demeters Taare,
Da hun ei sin Datter fandt igjen,
Og Cythere klagede saa saare
Hist paa Høien for sin Ven.

For at glædes med de Dødelige
Himlens Guder ned til Jorden drog;
For at vinde sig en jordisk Pige,
Lætos Søn til Hyrdestaven tog.

Om Heroer, Mennesker og Guder
Slynged' Amor sine Kjæder rundt,
Og Heroer, Mennesker og Guder
Hyldede i Amathunt.

Intet Savn og ingen sorgfuld Tanke
Bort fra Eders Templer Glæden drev;
Glade skulle alle Hjerter banke,
Thi den Glade Eders Slægtning blev.
Helligt var det Skjønne da alene,
Ingen Fryd den muntre Gud forskjød,
Hvor blufærdigt rødmende Kamene,
Og hvor Huldgudinden bød.

Som Paladser Eders Templer stege;
Eders var det stolte Heltespil,
Naar ved Istmus' kronerige Lege
Vognen tordnede ad Maalet til.
Yndigt kredsde livligt-skjønne Dandse
Rundt om Altrene paa grønne Muld;
Eders Isser smykked' Seierskrandse,
Eders Lokker Kronens Guld.

Jublen af den muntre Thyrsusſvinger,
Og af Pantherdyr et prægtigt Spand,
Meldte lydt den ſtore Glædens Bringer;
Faun og Satyr tumlede foran;
Om ham ſaaes i Dands Mænader træde,
Deres Jubel priisde Vinens Dyd;
Bertens brune Kind bebuded' Glæde,
Og hans Øie funkled: „Nyd!"

Intet Beenrad, græsſeligt at ſkue
Til den Syges Seng med Leen kom;
I et Kys udſlukdes Livets Lue
Og en Genius vendte Faklen om.
Ja, paa Orkus' ſtrænge Domſtoel thronde
Sønneſønnen af en Dødelig;
Og da Orfeus' ømme Klager toende
Selv Megæra glemde ſig.

Sine Glæder traf den glade Skygge
Paa Elyſiums Blomſtereng igjen;
Trofaſt Elſker vented Elſkovs' Lykke,
Kamp og Vaaben vented' Kampens Ven.

Linus' Harpe klang, som før, i Lunden;
I Alcestes' Arme sank Admet;
Vennen har Orestes atter funden,
Sine Pile Philoctet.

Større Løn den Stærkes Mod bevinger
Til den haarde Kamp for Pligt og Dyd;
Ædelt Storværks herlige Fuldbringer
Vinke Guder til Olympens Fryd.
For de Dødes Igjenfordrer bøie
Orkus' stille Guder sig, og klart
Leder Tvillingstjernen fra det Høie
Gjennem Mørket Snekkens Fart.

Ak, hvor blev Du? Vend igjen tilbage,
Du Naturens hulde Blomstertid!
Ikkun Skjaldens vemodsfulde Klage
Minder os om hine Dages Jid.
Eensomt gjennem Engen Bækken rinder,
Ingen Gud mit Blik i Lunden seer;
Af hiint livligt skjønne Billed finder
Øiet knap en Skygge meer.

Alle disse Blomster maatte vige,
Falde for den barske Storm fra Nord;
For kun Een blandt Alle at berige,
Svandt Olympens hele Gudechor.
Sorgfuldt hist paa Himlens Hal mit Øie
Søger, ak omsonst! Selene Dig!
Sorgfuldt raaber jeg paa Mark og Høie,
Ikkun Echo svarer mig!

Ubekjendt med Glæden, som den yder,
Aldrig henrykt af sin Herlighed,
Aldrig vaer den Aand, som den adlyder,
Aldrig salig ved min Saligheb,
Følesløs, selv for sin Kunstners Gave,
Død, som Slaget i et Pendeluhr,
Svæver evig eens, som Tyngdens Slave,
Den affjælede Natur.

For i Morgen atter at oprinde,
Graver den i Dag sin egen Grav;
Af sig selv paa samme Teen sig vinde
Maanerne bestandigt paa og af.

Voxet fra sit Ledebaand, ved eget
Sving den sikkre Klode svæver om;
Og Olympens Gudechor er veget
Hjem til Skjaldens Helligdom.

Ja, til deres Hjem de atter droge,
Og alt Skjønt med dem forlod vor Jord;
Alle Livets Farver de medtoge,
Os de levned' kun det døde Ord.
Revne løs fra Tidens Strøm de bleve,
For det høie Pindus' Top at naae.
Hvad udødeligt i Sang skal leve,
Maa i Live undergaae!

Resignation.

Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
Og mig tilsvoer Naturen ved min Vugge,
En Vandringssti med Glædens Roser strøet,
Jeg, ogsaa jeg er i Arkadien født,
Dog skulde jeg kun Livets Torne plukke!

Kun een Gang smiler Glædens Rosenvaar;
Til mig den aldrig, aldrig meer vil smile!
Der stille Gud med sænket Fakkel staaer,
I Øiet Graad, Cypresser i sit Haar;
Han vinker mig; jeg maa fra Jorden ile!

O Evighed, Du er paa Rædsler rig,
Og mørk er Banen, som jeg skal betræde!
Det Gavebrev paa Fryd, man rakte mig,
Det lægger jeg uaabnet ned for Dig;
Paa Jorden kjendte jeg til ingen Glæde!

Op til din Throne løfter jeg mit Blik,
Og fordrer Ret, tilflørede Gudinde?
Paa Stjernen hist det glade Rygte gik,
At her af Dig, sin rette Løn man fik,
Og at Du kaldte Dig Gjengjælderinde.

Her, sagde man, her venter Straffen paa
Den Onde, her skal Løn ei Dyden svige;
Her skal Du blotte Hjertets skjulte Vraa,
Os lære Skjæbnens Gaader at forstaae,
Og holde Regnskab med Ulykkelige.

Her finder den Forfulgte atter Fred;
Her endes Jammer, Anger, Savn og Klage.
Et Gudebarn, som Sandhed blandt os heed,
Som Mængden flyede, Faa kun kjendtes ved,
Holdt Tøilen af mit raske Liv tilbage.

„Hiinside Graven lønner jeg igjen;
Giv mig din Ungdom og din Ungdoms Glæder!
Kun dette Løvte har jeg; tag det hen!
Hiinside Graven lønner jeg igjen!" —
Jeg gav min Ungdom og min Ungdoms Glæder.

„Giv mig din Laura! Hist paa fjærne Kyst,
Hvor Glæden boer og Livets Smerter ende,
Der bytter jeg din Qval med evig Lyst!"
— Jeg rev min Laura af mit knuuste Bryst,
Og græd og skjalv og bortgav hende.

Da raabde Verden til mig med Foragt:
„Dit Gavebrev er stilet paa de Døde!
Bedragersken har Dig en Snare lagt;
For Sandhed har hun Dig kun Skygger bragt;
Du er ei meer, naar Du skal Lønnen møde!"

„Og" — hvisled' Spotteren, — „Du stoler paa
En Fordom, Ven! som taber sig i Døden?
Hvad monne disse Guder vel formaae,
Som Mennesket i Vanvids Tummel saae,
Og skjænkde Mennesket til Trøst i Nøden?"

„Hvad er den Fremtid, hvor Du stunder hen?
Hvad er den Evighed, Du taabligt priser?
Ærværdig kun, da Taage skjuler den!
Kun Kjæmpeskyggen af din Frygt, min Ven!
Som Dig Samvittighedens Huulspeil viser."

„Hvad er Dit Haab i al sin Flitterpragt,
Udødeligheden, som Din Smerte lindrer?
Kun Tryllespil af Fantasiens Magt;
Kun Tidens Mumie, i Graven lagt,
Som fra Hensmuldring Haabets Balsom hindrer."

„For Haabets tomme Gjøglerier gav
Du Livets visse Goder hen i Blinde;
Sex tusind Aar og flere Døden taug;
Kom vel et Lig tilbage fra sin Grav,
Og meldte Dig om en Gjengjælderinde?"

Jeg saae hvor Tiden rastløst skyndte sig
Til dine Kyster, saae Naturen ligge
Bag den paa Banen, som et visnet Lig;
Fra Graven trøsted ingen Dødning mig;
Dog blev jeg fast i Tro og vakkled' ikke.

Dig har jeg Livets Fryd til Offer bragt;
Hos Dig jeg venter nu min Løn at finde;
Ei Mængdens Spot, ei Menneskers Foragt
Har kunnet rokke Troen paa Din Magt.
Nu fordrer jeg min Løn, Gjengjælderinde!

„Med lige Moderømhed elsker jeg" —
Saa lød en Stemme, — „mine Børn tilvisse;
To Blomster, Menneske! miskjend mig ei!
To Blomster har jeg plantet paa Din Vei,
Og Nydelsen og Haabet ere disse."

„Den, der har plukket Eet af disse To,
Han vogte sig, det Andet at begjære!
Nyd hver, som ei har Evne til at troe!
Den Lære trodser Evighed, og hvo,
Som Troens skjønne Lillje fandt, undvære!

„Du haabede; det var Din Løn, min Ven!
Din Tro var Glæden, som Du skulde smage!
Den Fryd, man seer unyttet rives hen
Af Tidens Strøm, den kommer ei igjen,
Den bringer ingen Evighed tilbage!

Ved Aarhundredets Begyndelse.

Ædle Ven, hvor aabner sig for Freden,
Hvor for Frihed sig et roligt Hjem?
Blodbestænkt Aarhundredet foer heden
Blodbestænkt det Nye træder frem.

Løst er Baandet om Europas' Lande,
Og de gamle Skikkelser forgaae;
Nil og Rhin, selv Oceanets Vande
Krigens Ild at dæmpe ei formaae.

Tvende Folk, hinanden lig' i Vælde,
Gribe efter Sceptret paa vor Jord;
Og fra Zahras Sand til Nordens Fjælde
Raser Kampens Gud med Brand og Mord.

Guld at yde dem, den Svage haster;
Og, som Brennus i hiin Romerfærd,
Paa Retfærdighedens Vægtskaal kaster
Franken stolt sit tunge Kobbersværd.

Sine Flaader slaaer den stolte Britte,
Som Polypearme gjærrigt ud;
Og dit Rige, frie Amphitritte!
Aabnes kun og lukkes paa hans Bud.

Til Sydpolens ubekjendte Stjerner
Gaaer hans Vei, ja selv til Nordens Is;
Lande, som et endløst Hav bortfjærner,
Finder han, men ei et Paradiis.

Ak, forgjæves søges, aldrig findes
Dette skjønne, lykkelige Sted,
Hvor om Friheds Idse Krandse vindes,
Hvor det Skjønne boer i evig Fred.

Stort er Jordens Omfang, Bølger bade
Kyster der, hvor Cooker selv ei kom;
Men paa denne grændsesløse Flade
Er for to Lykfalige ei Rum.

Til vort Hjertes Indre lad os rømme
Bort fra Kampens Gny og Guldets Klang;
Frihed findes kun i vore Drømme,
Og det Skjønne blomster kun i Sang.

Jordens Deling.

Min skjønne Jord, saa taelde fra det Høie,
Olympens Drot, er Eders, Mennesker!
For Eder skal hvert Kreatur sig bøie,
Thi deler Alt, som Brødre, mellem Jer.

Og Alt, hvad Fødder havde, saae man løbe;
Hver valgde sig den Deel, ham syntes bedst;
Hist greb en Bonde efter Plov og Svøbe,
Her søgde Adelsmanden Hund og Hest.

Mit Legem, skreg Prælaten, vil jeg pleie!
Og valgde sig den ædle Moselviin.
Hans Majestæt slog Bom for Broer og Veie,
Og decreteerde: Tienden er min!

Og da nu Alt var bortskjænkt allevegne
Og intet meer var uden Herre, kom
Den fromme Digter hjem fra fjærne Egne,
Og saae, at Alt var Andres Eiendom.

Ve mig, er intet, intet meer tilbage!
Er ingen Plet for mig paa Jorden gjemt!
Til Dig, min Fader! bærer jeg min Klage,
Det Frommeste af Dine Børn blev glemt.

„Naar Du ei Phantasiens Land forlader" —
Saa taelde Zeus, — „er Skylden da hos mig?
Hvor var Du da man deelde Jorden?" — „Fader!"
Gjenmælde Digteren, — „jeg var hos Dig!"

„Dit Aasyns Glands, o Herre! drak mit Øie,
Mit Øre Dine Himles Harmoni;
Tilgiv da, at jeg glemde i det Høie,
At Sjælen ei for Støvets Baand er fri!"

Da svared' Zeus: „Af hine Gavebreve
Jeg intet Ord at slette ud formaaer;
Men vil Du hos mig i min Himmel leve,
For Dig, saa tit Du vil, den aaben staaer!"

Til Vaaren.

O Du, Naturens Glæde,
Velkommen, skjønne Dreng!
Med dine Blomster alle,
Velkommen paa vor Eng!

Ei, ei! hvor er Du atter
Saa yndig og saa kjær!
Vi skynde os saa glade
For Dig at møde her.

Og mindes Du min Pige?
Ja, hende mindes Du!
Her elsked' mig min Pige;
Og elsker mig endnu.

Om mangen Blomst til hende
Saa bønligt bad jeg Dig;
Og nu jeg beder atter,
Og Du? — Du giver mig.

Thi vær, Naturens Glæde!
Velkommen, skjønne Dreng!
Med Dine Blomster alle
Velkommen paa vor Eng!

Lykken og Viisdommen.

Uenig med en Yndling, gram i Hu,
Gik Lykken Viisdommen at finde.
„Dig vil jeg give mine Skatte nu;
Vær Du min Søster, min Veninde!"

„Med mine allerbedste Gaver har
Jeg overøst ham fra hans spæde Alder;
Men aldrig dog med dem tilfreds han var;
Ja, gnidsk og karrig han endog mig kalder."

Kom, Søster! og jeg slutter Pagt med Dig,
Du plager Dig med Ploven træt og mødig;
I Dit Skjød gyder jeg min Skat; for mig
Og Dig den vist vil være overflødig."

Sophia leer saa smaat ved disse Ord,
Og siger venligt, mens hun tørrer Panden:
„Der gaaer Din Ven, som pønser paa et Mord,
Jeg trænger ei til Dig; forson Du Manden!"

Foryngelsens Kilde.

Tro mig, den er ei et Digt, bestandigt den virkelig vinker,
Ungdommens Kilde. — Og hvor? — Nu i den digtende Kunst.

De tre Ord.

Tre Ord jeg nævner, tre Ord af Vægt
De gange fra Mund til Mund;
Ei Ord blot fra Læben, de stige kjækt
Fra Hjertets dybeste Grund.
Alt Værd har det Menneske tabt, der troer
Ei mere paa disse tre vægtige Ord.

Frit skabdes Mennesket, frit det er,
Om født udi Trældom det blev;
Agt ei paa Daarers rasende Færd,
Agt ei hvad Pøblen bedrev.
For Trællen, der hæver til Hævn sin Hand,
Du frygte, og ei for den frie Mand.

Og Dyden, den er ei et Mundsveir; man
Kan stræbe at øve den;

Og snubler end Menneſket, dog det kan
Til det Gudlige ſtræbe igjen.
Og hvad den Kloges Klogſkab ei ſaae,
Et barnligt Sind kan i Eenfold naae.

Og en Gud der lever, en hellig Tid,
Hvor flygtig end Menneſkets er;
Den virker høit over Rum og Tid
Evindelig, evig os nær;
Og om end Alt omſkifter paa Jord,
En rolig Aand i Omverlingen boer.

Bevaer de vægtige Ord og lad
Dem vandre fra Mund til Mund;
Vel ſtamme de ikke udenfra,
Men findes i Hjertets Grund.
Alt Værd har det Menneſke tabt, der troer
Ei mere paa de tre vægtige Ord.

Gaade.

To Spande seer man ned og op
I samme Brønd at stige,
Saasnart den Ene svæver op
Maa strax den Anden vige;
De vexle Begge rastløst om,
Den Ene fuld, den Anden tom;
Har Du den Ene for Din Mund,
Den Anden er ved Dybets Bund;
Og aldrig Du formaaer at nyde
Paa samme Tid hvad Begge byde.

Capuciner-Prædiken
af
Wallensteins Leir.

Heisa! Juchheya! Dudeldumdei
Det gaaer jo lystig; see her er jeg!
Er da det en Armee, der er Christen?
Er vi hos Tyrken, Anabaptisten?
Driver man Spot med Søndagen saa,
Ret som Gud kunde Chiragra faae,
Magted ei meer sit Slag at slaae?
Er det nu Tid til Drikkelage,
Til Banketering og Høitidsdage,
Quid hic statis otiosi?
Hvad staae I og lægge Hænder i Skjød,
Krigsfurien løs ved Donau brød.
Falden er Bayrlands Formur og Skjold,
Regensborg er i Fjendens Vold,
Og her i Bøhmen ligger vor Hær,
Pleier sin Bug, tager lidt sig det nær;

Bryder sig mere om Kro end om Krig;
Hvæsser heller sin Snabel end Sabel,
Tumler heller omkring med en Terne,
Æder før Oxen, end Oxenstjerne;
Christenhed sørger i Sæk og Aske,
Men Soldaten kun fylder sin Taske,
Det er en Tid fuld af Taarer og Nød,
Varsler og Tegn er paa Himlen at skue,
Udaf Skyen blodig og rød
Krigskaaben hænger den Herre Gud;
Stikker Cometen, for os at true,
Som et Riis af Vinduet ud.
Et Klagehuus er den hele Jord,
Kirkens Ark svømmer i Blod og Mord,
Det romerske Rige — sig Gud forbarme! —
Skulde nu hedde det romerske Arme.
Rhinstrøm til Piinstrøm bleven er;
Klosterhuus til øde Gruus,
Bispedommer til Bispetommer,
Abbedier og geistlige Stifter,
Til Rapserier og Røverkløfter.
Og alle de signede tydske Lande,
Til Elende er bleven forsande!
Hvoraf kommer det? det jeg Eder forkynder;

Det kommer af Eders Laster og Synder,
Vederstyggeligheden og Hedningelivet,
Officier og Soldat har sig hengivet;
Thi Synden er den Magnet for sand,
Der drager os Jernet ind i Land;
Thi paa Synd der følger Svide,
Som Graad paa Løg, som I vel vide;
Efter U strax kommer Vee
Det Ordenen er i A. B. C.
Ubi erit victoriæ spes,
Si offenditur Deus, hvor skal man seire,
Naar man skulker af Præken og Mess,
For i Viinkippen sig at leire.
Qvinden i Evangelio
Fandt den forlorne Pending jo!
Saul og sin Faders Eselinder,
Joseph de vakre Brødre finder.
Men hvo om Gudsfrygt, Tugt og Sæder
Og Blufærd mellem Soldater leder,
Kun saare lidet finder den,
Tændte han hundrede Lygter end.
Til ham, der præked i Ørkenen,
Læse vi hos Evangelisten, løbe
Mellem Andre Soldaterne hen,

Gjorde Bod og lode sig døbe.
Spurgte ham: **Quid faciemus nos,**
At Abrahams Skjød kan oplades os?
Et ait illis; han sagde saa:
Neminem concutiatis!
Naar I ingen plage og slaae.
Neque calumniam faciatis,
Ingen besøre og lyve paa!
Contenti estote, og nøies saa
Stipendiis vestris, med den Sold, I faae,
Og alle onde Vaner forsage.
Det er et Bud: Du ikke maa
Den Herres Navn forfængelig tage!
Men hvor høres blasphemere meer
End her i det Friedlandske Krigsqvarteer?
Skulde for hvert Lyn og for hver Torden
Som I affyre med Eders Mund,
Klokkerne ringe Landet rund,
Blev snart ei Klokker meer paa Jorden.
Hvis for hver Ubøn, der udgaaer,
Af ureen Mund, kun mindste Haar
Af Jsen faldt, hver inden Nat
Da blev, som var han raget glat,
Om han saa tyk en Pidsk end har,

Som Absolons i sin Tid var.
Josva dog ogsaa var Soldat,
Kong David fælded' Goliath,
Hvor staaer det da skrevet nogensteder
De saa tog paa med Banden og Eder,
Til hjælpe mig Gud! behøves jo
Ei aabnere Mund, det jeg kan troe,
End til Kreuz Sakerlot, men som det hedder
Hvad Karret er fuldt af, gaaer over Bredder.
Nok et Bud er, du skal ikke stjæle,
Det I bogstavelig adlydt har,
Thi Alting rane I aabenbar.
For eders Greb og Ravneklo,
For eders Kneb og onde Practikker,
Er Pendingen ei i Lædikken sikker,
Ja end ikke ufødte Kalv i Ko.
I tage Egget og Hønen med,
Hvad siger Præsten: **Contenti estote**?
I Eders Commisbrød skal nøies med.
Men hvor skal man Svendene rose, da
Forargelsen kommer ovenfra.
Som Lemmerne ere, er Hovedet med,
Paa hvem han troer, heller ingen veed.

Semele,

i to Scener.

Personerne.

Juno.
Semele, Prindsesse af Theben.
Jupiter.
Merkur.

Handlingen foregaaer i Kadmus' Palads i Theben.

Første Scene.

Juno.

(stiger af sin Vogn, omgivet af en Sky.)

Bort med den vingede Vogn!
Junos Paaer, venter mig
Paa Cythærons skyfulde Top.

(Vogn og Sky forsvinde.)

Vær hilset, Huus, Du Gjenstand for mit Had,
Vær hilset, Tag, som jeg med Afsky seer,
Forhadte Mure! Altsaa her er Stedet,

Hvor Jupiter min Ægteseng besmitter
Og det i Paasyn af den kydske Dag!
Her er det, hvor en Qvinde, hvor en Skabning,
En Skabning kun af Støv fordrister sig
Til Tordneren at smigre af min Arm;
Og holde ham ved sine Læber fangen!
Juno, Juno, eensom
Staaer Du og forladt,
Paa Himlens Throne.
Offre Dine Altre bære;
Og for Dig man knæler hen.
Hvad er uden Elskov Ære?
Hvad er Himlen uden den?
Ve, Dit stolte Sind at tvinge
Maatte Venus sig af Skummet svinge;
Hendes tryllende Blikke
Mennesker og Guder bandt.
Ve, Dit Held at forøde,
Maatte Hermione føde,
Og Dit Held forsvandt!

Er jeg ikke Gudernes Fyrstinde?
Ikke Tordnerens Søster?

Ei Zeus' Alherskerens Hustru?
Stønner Himlens Axer ikke
Paa mit Bud, er ei Olympens Krone min?
Ha, jeg føler mig!
Kronos' Blod i de udødelige Aarer,
Kongeligt svulmer mit guddommelige Hjerte!
Hævn! Hævn!
Skal jeg ustraffet haanes?
Skal hun ustraffet blandt de evige Guder
Kaste Stridens Æble, kalde Eris
I den glade, himmelske Sal?
Forfængelige!
Dø og lær ved den stygiske Strøm,
At skille det Guddommelige fra jordisk Støv
Din Kjæmperustning nedtrykke Dig!
Din Frækhed
Sønderknuse Dig!

Hævnpandsret
Stiger jeg ned fra det høie Olymp.
Søde, fortryllende,
Smigrende Taler
Haver jeg udtænkt.

Død og Fordærvelse
Lure i dem.

Hør, hendes Trin!
Hun kommer!
Nærmer sig den visse Fordærvelse!
Indhyld Dig, Guddom, i dødelig Dragt!

(Hun gaaer.)

Semele.

(raaber ind paa Scenen.)

Alt daler Solen; iler mine Terner!
Med liflig Ambraduft at fylde Salen!
Strøer Roser og Narcisser rundt omkring;
Forglemmer ikke de guldvirkte Hynder! —
Han kommer ei endnu, og Solen daler! —

Juno,

(Styrter ind i en gammel Kones Skikkelse)

Høiloved' være Guderne, min Datter!

Semele.

Ha! Vaager — drømmer jeg! I Guder! Beroe!

Juno.

Hvad, skulde Semele vel have glemt
Sin gamle Amme?

Semele.

Beroe! ved Zeus!
Lad til sit Bryst Din Datter trykke Dig!
Du lever? Hvad har ført fra Epidaurus
Dig hid? Hvorledes lever Du? Du er
Bestandigt dog min Moder!

Juno.

Ja, Din Moder!
For kaldte Du mig saa.

Semele.

Det er Du end!
Det vil Du blive indtil jeg har drukket
Af Lethes Glemselsdrik.

Juno.

Snart vil vel Beroe
Forglemmelse af Lethes Vande drikke;
Af Lethe drikker Kadmus' Datter ei!

Semele.

Hvordan, min Gode? Gaadefuld var ellers
Din Tale ei, og ei saa dunkel før!
Nu taler af Dig Dine graa Haars Aand;
Jeg, siger Du, vil ei af Lethe drikke?

Juno.

Det sagde jeg! Ja! Men hvi spotter Du
Vel mine hvide Haar? Vel har de ei
En Gud besnæret, saasom Dine Blonde!

Semele.

Tilgiv den Ubesindige! Hvor skulde
Jeg spotte Dine graae Haar? Ville mine
Vel evigt bølge blonde om min Hals;

Men hvad var det Du mumled for Dig selv
Saa sagte? — Om en Gud?

Juno.

Nu, sagde jeg
En Gud? Velan! de boe jo overalt!
At dyrke dem anstaaer den Svage vel.
Ja Guderne er', Semele! hvor Du er.
Hvi spørger Du mig?

Semele.

Slemme! Dog fortæl,
Hvad førde Dig herhid fra Epidaurus?
Det dog vel ei, at Guder gjerne boe
Om Semele?

Juno.

Ved Jupiter, kun det!
Hvad for en Ild foer gjennem Dine Kinder,
Da jeg udtaelte Jupiter? Ei anderledes
End hiin, min Datter! — Skrækkelig nu raser

I Epidaurus Pesten; dødlig Gift
Er hvert et Aandedræt; hvert Puft fordærver;
Sin Søn opbrænder Moderen; Brudgommen
Sin Brud; de flammerøde Baal forvandle
Den nørke Midnat til den lyse Dag,
Og Klager hyle rastløst gjennem Luften;
Uendelig er denne Jammer! Harmfuld
Nedskuer Zeus nu paa det arme Folk.
Forgjæves strømmer Offerblod; forgjæves
Nedknæle Præsterne for Gudens Alter;
Hans Ører ere døve for vor Klage —
Derfor har mit haardtslagne Fødeland
Sendt mig til Kadmus' kongelige Datter;
For at bønfalde hende om at vende
Hans Harm fra os; — Beroe, hendes Amme,
Saa tænkte de, formaaer hos Semele
En Deel, og Semele hos Zeus; meer veed
Jeg ei; forstaaer end mindre hvad de meende
Med det som Semele formaaer hos Zeus.

Semele.

(heftig og glemmende sig selv.)

I Morgen viger Pesten — siig dem det!
Zeus elsker mig — i Dag end maa den vige!

Juno.

(Farer op, forbauset.)

Ha, er det sandt hvad Rygtets tusind' Tunger
Har pluddret ud fra Ida indtil Hæmus?
Zeus elsker Dig, Zeus hilser Dig i al
Den Pragt, hvori ham Himlens Borgere
Beundre naar i Junos Arm han synker?
Lad, Guder! lad nu disse graae Haar fare
Til Orkus! Jeg er mæt af Livet nu!
Kronion svæver i sin Guddomspragt
Til hende ned, til hende, der engang
Har diet dette Bryst. —

Semele.

O, Beroe! Han kom,
En Yngling skjøn, saa Ingen mere skjøn
Forlod Auroras Skjød, meer paradisisk,
End Hesperus, naar hon balsamisk aander,
Og dypper Lemmerne i Ætherglød;
Hans Gang alvorlig, majestætisk som
Hyperions, naar Kogger, Pile, Bue
Paa Skuldren klinge; som naar Sølverbølger

Af Oceanet hæve sig, omsvæved
Hans Klædebon ham, Stemmens Melodi
Var som en Sølverklang af flydende Krystaller,
Meer tryllende end Orpheus' Harpeklang.

Juno.

Ha, Datterlil! Begeistringsflammen hæver
Dit Hjerte til et helikonisk Sving!
Hvad maa det Hørte ikke have været,
Og hvad det Seete, naar Erindringen
Fremkalder en saa undersalig Vellyst?
Men hvi fortier Du
Det Kosteligste nu,
Kronions Pragt, de røde Tordenkiler
Der gjennem sønderrevne Skyer iler?
Stor Skjønhed kan
Promertheus og Deukalion have givet;
Men Tordenkiler kaster ene han;
Den Torden, som han lagde for Din Fod,
Har gjort Dig til den Herligste paa Jorden.

Semele.

Hvad siger Du? Her er ei Talen om
En Tordner!

Juno (smilende.)

Ogsaa Spøg Dig klæder vel.

Semele.

Saa himmelsk, som min Jupiter var ingen
Søn af Deukalion — jeg kjender ingen Tordner.

Juno.

Ih, Aabryst!

Semele.

Nei, Beroe! ved Zeus!

Juno.

Du sværger?

Semele.

Ja, ved Zeus! ved min Æ

Juno (med et Skrig).

Du sværger!

Semele (ængstligt.)

Beroe, hvad fattes Dig?

Juno.

Siig det endnu engang det Ord, der gjør
Dig til den Usleste paa Tellus' Kreds!
Usalige, det var ei Zeus!

Semele.

Ei Zeus!

Afskyelige!

Juno.

En Bedrager var det,
Fra Attika, der under Gudens Maske
Bedrog Dig for Din Ære og Din Uskyld.

(Semele segner om.)

Ja, styrt kun hen, staa aldrig op igjen!
Lad evig Nat Dit Lys opsluge, lad
En evig Taushed ruge paa Dit Øre!
Bliv evigt her en livløs Klippeblok!
O, Skjændsel! Skjændsel, der tilbageslænger
Det kydske Daglys i Hekates Favn!
Saa, Guder! Guder! saa maa Beroe
Nu efter sexten lange, lange Aar
Igjen see Kadmus' Datter! Glad i Hu

Drog jeg fra Epidaurus, men med Skam
Maa jeg til Epidaurus gaae tilbage. —
Fortvivlelse medbringer jeg! — o, Jammer!
Indtil en anden Oversvømmelse,
Kan Pesten roligt vare ved, kan Liig
Optaarne sig om Ætas Top, kan selv
Det hele Hellas blive til et Beenhuus,
Før Semele formilder Gudens Vrede.
Bedragne er' vi Alle — jeg og Du;
Og Grækenland og Alt. —

Semele.

(Reiser sig stiltiende op og udstrækker Armene efter hende.)

Min Beroe!

Juno.

Fat Mod, mit Hjerte! End maaskee det dog
Kan være Zeus — sandsynligt dog vel ei!
Maaskee dog er det Zeus! Nu maae vi snart
Erfare det. Nu maa han vise sig!
Hvis ikke maa Du evig flye hans Spor
— Maa give ham til Ydiis for Thebens Hævn.
Se op min Datter, se Din Beroe
I Øiet, der medlidende sig aabner!

Hør, var det ikke bedst at prøve ham,
Min Semele?

Semele.

Ved alle Guder, nei!
Saa vilde jeg ei finde ham. —

Juno.

Og vilde
Du lide mindre, naar i bange Tvivl
Du smægted' hen, og hvis det dog var ham?

Semele.

(Skjuler sit Hoved i Junos Skjød.)

Ak, det er ikke ham!

Juno.

Og han fremstilled
Sig for Dig i den hele Glands, hvori
Olympen nogensinde saae ham? Hvad,
Min Semele! Og vilde Du fortryde
Da at Du havde fristet ham? —

Semele.
(farende op.)

Han maa
Affløre sig!

Juno (hurtigt.)

Mit Barn, han tør ei synke
I Dine Arme, før han har afsløret
Sig, derfor hør en trofast Ammes Raad;
Hvad Kjærligheden nu tilhvidsker mig,
Vil Kjærlighed fuldbringe — siig mig, Barn!
Naar vil han komme?

Semele.

Før Hyperion
I Thetis' Seng nedstiger loved han
At møde mig.

Juno.
(heftig og forglemmende sig selv.)

Hvad? Virkelig?
Han loved' det? — Igjen i Dag?
(fatter sig.)
Han kommer;

Og naar han elskovsdrukken nu udbreder
For Dig at favne sine Arme, saa —
Mærk Dig det vel, saa træder Du tilbage
Som rørt af Lynet. Ha! Han vil forbauses!
Men lad ham ikke længe, Barn, forbauses;
Men vedbliv med et Blik saa koldt som Is
At modstaae ham; langt mere vildt og hæftigt
Vil han bestorme Dig; de Skjønnes Knibskhed
Er kun en Dæmning, der tilbagepræsser
En Bjergstrøm; og meer voldsomt brydes
Da Bølgerne. — Derpaa begynder Du
At græde — Jetteslægten kan han modstaae,
Kan roligt see naar Typheus' hundred' Arme
Optaarner Ossa paa Olymp, for ham
At styrte fra den Throne, han har arvet, —
En Skjønheds Taarer dog modstaaer han ei —
Du smiler, sikkert overgaaer Disciplen
I Viisdom Lærerinden — ikke sandt? —
Nu beder Du ham at tilstaae Dig en
Kun lille, lille og uskyldig Bøn,
Hans Ømhed og hans Guddom at besegle. —
Han sværger det ved Styx — ham binder Styx;
Nu kan han aldrig slippe meer! — Du taler:
„For skal Du ei omfavne denne Middie,

Før Du, i al din Guddoms-Kraft, hvori
Du favner Kronos' Datter, favner mig.
Lad, Semele, det ei forskrække Dig,
Naar Du omgives af hans Guddoms Rædsler,
Naar Ilden, der omflammer ham, naar Tordner,
Der buldrer om ham, vil betage Dig
Din Længsel efter at see Ønsket opfyldt;
Det er kun tomme Rædsler, Semele!
Og gjærne pleie Guderne at være
Mod Menneskerne sparsomme med disse
Saa smukke Herligheder. Bliv kun Du
Standhaftig ved din Bøn, og Juno selv
Vil skjele til Dig fuld af giftig Avind.

Semele.

Den Hæslige med hendes Øreøine!
Tit har i Elskovs Øieblik han klaget,
Hvor hun ham plaged' med sin sorte Galde.

Juno.

(Forbittret, forlegen og afsides.)

Ha, Orm! Fordærvelse for denne Spot!

Semele.

Hvorledes, Beroe! Hvad mumler Du?

Juno.

(Forlegen.)

Slet intet, Semele! mig plager og
Den sorte Galde — ofte maa et skarpt,
Et Strafblik gaae hos Elskere for Galde —
Og Oxeøine er dog ei saa vilde. —

Semele.

O, fy dog, Beroe! de Hæsligste,
Der nogensinde fandtes i et Hoved! —
Og dertil Kinder gule, grønne, ret
En synlig Straf for giftig Aabrysot —
Jeg ynker Zeus, at denne onde Qvinde
Ei skaaner ham een Nat med denne ækle,
Afskyelige Kjærlighed, med disse
Skinsyge og urimelige Griller —
Det er Ixions Hjul i Himmelen.

Juno.

(Raser frem og tilbage, i den yderste Forvirring og Vrede.)
Ei meer herom!

Semele.

Hvad, Beroe, saa bitter?

Har jeg sagt meer, end der er sandt, sagt meer,
End der er klogt?

Juno.

Du har sagt meer, end der
Er sandt, og meer end klogt er, unge Kone!
Ja, lykkelig Du kan Dig prise, hvis
Ei dine Øines Blaa nedsmile Dig
I Charons Færgebaad før Tiden, — viid,
Saturnia har Altre end og Templer,
Og vandrer om blandt Dødelige — hun
Ei hævner noget meer, end kaad Foragt.

Semele.

Hun vandre her som Vidne til min Lykke!
Hvad siger det? — min Jupiter beskytter
Hvert Haar paa dette Hoved. — Hvad kan Juno?
Dog lad os tie derom, Beroe!
Zeus maa jeg see i Dag i al hans Pragt,
Om og Saturnia derover skal
Til Orkus finde Veien —

Juno.
(Afsides.)

Denne Vei

Vil vel en Anden finde førend hun,
Hvis end Kronions Lyn formaaer at træffe! —
(Til Semele.)
Ja, Semele! Saa briste hun af Nid,
Naar Kadmus' Datter for al Hellas' Dine
Opsvæver til Olympen i Triumph.

Semele
(letfærdigt smilende.)

Saa mener Du, at man i Grækenland
Vil høre hvor det gik med Kadmus' Datter?

Juno.

Ha! om man og fra Sidon til Athen
Vil høre om en Anden! Semele!
Guder vilde i Olympes Rige
Knæle for Dig paa hans Bud,
Og i Ærefrygt de Dødelige
Neie sig for Jettebanens Brud.
Og i frygtsom Afstand —

Semele.
(Falder hende om Halsen)

Beroe!

Juno.

Evigheder — gamle Verdner
Vil i Marmorskrivt forkynde:
Her tilbedes Semele!
Hun den skjønneste blandt Qvinder,
Der nedtvang til sine Kysse
Tordneren fra Himlens Sale
Til den lave Jordens Kreds;
Og paa Fama's tusindfold brusende Vinge
Skal over Havet og Jorden det klinge.

Semele.
(Ude af sig selv.)

Pythia! Apollo! — Hvis dog han
Blot kommer.

Juno.

Og paa dampende Altre vil
Man ære Dig som en Gudinde.

Semele.

Bønhøre vil jeg dem, med mine Bønner
Hans Vrede mildne og i Taarer slukke
Hans Lyn — og gjøre Alle lykkelige!

Juno.

(For sig selv.)

Arme Ting! Det vil Du aldrig kunne!

(eftertænkende.)

Snart smælter — dog at kalde mig afskyelig! —
Nei! — Ned til Orkus med Medlidenheden!

(Til Semele.)

Fly kun, fly kun, min Kjære, at ei Zeus
Dig mærker — lad ham længe vente Dig,
At ret hans Længsel stiger.

Semele.

Beroe!
Dig Himlen har udkaaret til sin Stemme!
Jeg Lykkelige! Fra Olympen ville
Selv Guderne sig neie, — Dødelige
Nedknæle for mig i ærbødig Taushed —
Lad kun, o lad — men jeg maa bort herfra!

(Iler bort.)

Juno.

(Jubler og seer efter hende.)

O, svage, stolte, letbedragne Qvinde!
Ædende Luer være hans Blikke,

Sønderknuselse være hans Kysse,
Uveirsstorm hans Omfavnelse Dig!
Menneskelige Lemmer taale ei hans
Nærværelse, der Tordenen slynger!
Ha! (I rasende Henrykkelse.)
Naar det svage, det dødelige Legem
Smælter under de flammende Arme
Ligesom Sneen for Middagens Glød!
Naar den Meeneder istedetfor hende,
Bruden, den hulde, blødarmede, favner
Egen Rædsel — hvor vil jeg med Jubel
See fra Cythæron herover og frydes;
Raabe herover at Lynet maa falde
Ud af hans Hænder; fy dog, Kronion!
Hvor dog Dit Favnetag er plumpt!
(Hun iler bort.)

(Symphonie.)

Anden Scene.

Den forrige Sal. Pludselig Klarhed.

Zeus (i en Ynglings Skikkelse.) Merkur (i nogen Afstand.)

Zeus.

Hør, Søn af Maia!

Merkur.

(Knæler med nedbøiet Hoved.)

Zeus!

Zeus.

Op, skynd Dig! Ji! !
Sving Dine Vinger til Skamanders Bred!
Der græder nu ved sin Hyrdindes Grav
En Hyrde — Naar Kronion elsker
Skal Ingen græde —
Kald hende, som er død, igjen til Livet!

Merkur.

(Staaer op.)

Et Vink af det almægtige Hoved fører
Mig bort i Hast, og i en Hast tilbage.

Zeus.

Bi! Da jeg svæved' hen til Argos, kom
En Offerdamp mig duftende imøde
Fra mine Templer — det behager mig,
At Folket saa mig ærer — hæv din Vinge
Til Ceres, til min Søster — siig, at saa
Befaler Zeus, at i et halvt Aarhundred

Hun skjænker Argierne tusind' Fold
Af Korn.

Merkur.

Med sittrende Iil
Fuldbyrder jeg din Vrede, men med Jubel
Din Huld, Alfader! thi en Vellyst er det
For Guder at lykksaliggjøre, at
Fordærve Qval. Befael, hvor skal jeg bringe
Dig deres Tak — i Støvet, hisset nede,
Hvad heller hisset i Olympens Sal?

Zeus.

Dernede i min Semeles Palads!
Afsted! (Merkur gaaer.)
Hun kommer ikke mig imøde,
Som ellers, at modtage Himlens Drot
Ved sit af Vellyst svulmende Bryst? Hvi kommer
Mig ei min Semele imøde — Død,
Og rædsom Taushed hersker i Paladset
Der larmed' før saa vildt og saa bacchantisk —
Ei rører sig en Luftning — paa Cythæron
Sted Juno jublende — men hendes Zeus
Vil Semele ei ile fro imøde.
(Pause; han bliver ved.)

Ha! skulde vel den Ondskabsfulde have
Sig vovet i min Elskovs Helligdom?
Saturnia — Cythæron — hendes Glæde —
O Ahnelse! o Rædsel! — Semele!
Dog Mod! Jeg er Din Zeus! Henveiret Himlen
Skal lære det — at jeg, jeg er Din Zeus!
Hvor er den Luft, der turde sig fordriste
Til den at plage, som Zeus kalder Sin? —
Jeg spotter Rænker! — Semele, hvor er Du?
Jeg længes efter at begrave mit
Af Vreden sværtbetyngte Hoved ved
Din Barm, at lulle mine Sandser ind,
At glemme Tømme, Roer og Vogn og synke
I Nydelsen af salig Vellyst hen.
O, Glædesruus, saa sød endog for Guder!
O, lykkelige Ruus! Hvad er Uranos' Blod,
Hvad Nectar og Ambrosia, hvad er
Olympens Throne, Himlens gyldne Scepter,
Hvad Almagt, Evighed, Udødlighed, en Gud,
Foruden Kjærlighed?
Den Hyrde, der ved Strømmens sagte Rislen
Ved sin Hyrdindes Bryst forglemmer sine Lam,
Misunder ikke mig min Tordenkile.
Hun nærmer sig — hun kommer! — O Du Perle

Blandt mine Værker, Qvinde! værdig til
Tilbedelse er den, der skabte Dig! —
Jeg skabte Dig — tilbed mig — Zeus tilbeder
For Zeus, der skabte Dig.
Ha! hvem i hele Væsenernes Rige
Fordømmer mig? Hvor ubemærkt, foragtligt
Forsvinde mine Verdner, mine Straaler
Udstrømmende Stjerner, mine dandsende
Systemer, mit store Strængespil —
Som det de Vise kalde! Hvor det Alt
Er dødt imod en Sjæl!

(Semele kommer nærmere uden at see op.)

Zeus.

Min Stolthed! Min Throne et Støv! O Semele!

(Flyver hende imøde; hun vil flye.)

Du flyer! Du tier! — Semele, Du flyer!

Semele.

(Støder ham tilbage.)

Bort!

Zeus.

(Efter en Pause fuld af Forbauselse.)

Drømmer Jupiter? Hvad? Vil Naturen

Gaae under? — Taler Semele saaledes?
— Hvad, intet Svar? — Min Arm udstrækker sig
Begjærligt efter Dig — saa banked aldrig
Mit Hjerte før Agenors Barn imøde!
Saa slog det ei ved Ledas Bryst! Saa brændte
Ei mine Læber efter Danaes Kys,
Som nu —

Semele.

Forræder, ti!

Zeus.

Hvad, Semele?

Semele.

Fly!

Zeus.

(Betragter hende med Majestæt.)

Jeg er Zeus!

Semele.

Du, — Du er Zeus!
Skjælv, Salmoneus, skrækkelig vil han

Tilbagefordre dette stjaalne Smykke,
Som Du bespotter — Du er ikke Zeus!

Zeus.

Om mig sig dreier hele Verdens Bygning
Og kalder mig saaledes —

Semele.

Hvilken Spot!

Zeus.
(Mildere.)

Mit hulde Barn, hvorfra nu denne Tone?
Hvem er den Orm, der har bortvendt Dit Hjerte?

Semele.

Mit Hjerte var kun dens, Du efteraber —
Tit komme Mennesker i Guders Maske
At fange Qvinder — bort! Du er ei Zeus!

Zeus.

Du tvivler; — Semele, — hvor kan Du tvivle
End om min Guddom?

Semele.
(Vemodig.)

Var Du Zeus! Ei skal
En Støvets Søn berøre denne Mund!
Zeus er mit Hjerte helliget — O, var
Du ham!

Zeus.

Du græder, græder! Zeus er her
Og Semele skal græde!
(Knæler ned.)
Tael, forlang
Og slaviſt skal Naturen synke ned
For Kadmus' Datter! Byd, og Strømme
Skat standse deres Løb; og Helikon,
Og Kaukasus og Cynthus og Mykale,
Og Athos og Rhodope skulle ved
Mit Almagtsvink løsladte kyse Dal
Og Eng, og dandse lig Sneflokker i
Den mørke Luft — befael, og Nord og Øst,
Og Hvirvelvinden skal beleire den
Almægtige Trident,
Og gjennemryste Poseidaons Throne;
I Oprør stiger Havet og forhaaner

Bred, Dæmning, Lynet farer gjennem Natten,
Og Pol og Himmel brage; Tordnen brøler
Af tusind Struber, Oceanet løber
Imod Olympen Storm — en Seiersſang
Orkanen fløiter Dig imøde — byd!

Semele.

Jeg er en Qvinde! Kun en jordisk Qvinde!
Kan Mesteren vel ligge for sit Værk,
Kan Kunstneren nedknæle for sit Billed?

Zeus.

Pygmalion tilbad sit Mesterstykke —
Zeus knæler for sin Semele. —

Semele.

Staa op!
Staa op! O Ve mig arme, arme Pige!
Zeus har mit Hjerte, kun en Gud jeg elsker,
Og Guder spotte, Zeus foragter mig!

Zeus.

For Dine Fødder ligger Zeus!

Semele.

Staa op!

Zeus throner over høie Tordenkiler,
I Junos Arm han lader haant om Ormen.

Zeus.
(Med Hæftighed.)

Ha, Semele og Juno! — Hvem
En Orm?

Semele.

Hvor uudsigelig lykkalig
Var Kadmus' Datter, var Du Zeus — o Ve!
Du er ei Zeus!

Zeus.
(Staaer op.)

Jeg er det!

(Han udstrækker Haanden, en Regnbue staaer i Solen. Musikken ledsager Synet.)

Kjender Du
Mig nu?

Semele.

Stærk er et Menneske, naar Guder

Ham understøtte — Dig Saturnius
Har kjær — kun Guder kan jeg elske. —

Zeus.

Hvad?

Endnu Du mener, at min Kraft er laant
Af Guder, ikke medfødt? — Semele!
Tit laane Guder Menneskerne Kræfter,
Der gjøre Vel, men aldrig deres Rædsler —
Fordærvelse og Død er Magtens Segl;
Og dræbende vil Zeus sig aabenbare.

(Han udstrækker Haanden. Brag, Ild, Røg og Jordskjælv. Musik ledsager baade nu og siden Trolddommen.)

Semele.

O, tag Din Haand tilbage! Naade! Naade!
Det arme Folk! Du er Saturnius' Søn!

Zeus.

Letfærdige! Skal for en Qvindes Stivsind
Zeus dreie Kloder, byde Sole staae?
Godt, det vil Zeus! Tit har en Gudeøn
Opridset Klippernes ildsvangre Bug,

Dog hans Kraft lammes inden Tellus' Skranker;
Det kan kun Zeus!

(Han udstrækker Haanden — Solen forsvinder — det bliver pludseligt Nat.)

Semele.

(Styrter ned for ham.)

Almægtige! — O hvis Du kunde elske!

(Det bliver igjen Dag.)

Zeus.

Ha! Kadmus' Datter spørger nu Kronion
Om han kan elske! Blot et Ord og han
Afføver sig sin Guddom, bliver Kjød
Og Blod og døer og bliver elsket!

Semele.

Det gjorde Zeus?

Zeus.

Tal, Semele, eet Ord!
Apollo selv tilstod at det var saligt,
At være Menneske blandt Mennesker —
Et Vink af Dig, og se, jeg bliver det!

Semele.

(Falder ham om Halsen.)

O, Jupiter, mig kalde Qvinderne
I Epidaurus taablig og eenfoldig,
Da elsket af den store Tordengud
Jeg intet kan udbede mig. —

Zeus.

De skulle
Beskjæmmes — Qvinderne i Epidaurus,
Beed, Beed! — Ved Styx hvis grændsesløse Magt
Selv Guder lyde — hvis Kronion nøler,
Da skal mig Guden i eet Øieblik
Nedtordne i Tilintetgjørelsen!

Semele.

(Jublende.)

Derpaa erkjender jeg min Jupiter!
Du svoer — Du svoer og Styx har hørt Din Ed;
Saa lad mig aldrig anderledes favne
Dig, end —

Zeus.

(forskrækket, med et Skrig.)

Ulykkelige, ti, hold inde!

Semele.

End som Saturnia —

Zeus.

Ti!

Semele.

Favner Dig!

Zeus.

(Bleg, vender sig fra hende.)

For sildigt! — Det er talt! — Styx! — Du har bedet
Om Døden, Semele!

Semele.

Ha, elsker Zeus
Saaledes!

Zeus.

Himlen gav jeg for at have
Ei elsket Dig saa høit!

(Stirrer paa hende med kold Forfærdelse.)

Du er forloren!

Semele.

Zeus!

Zeus.

(Taler forbittret med sig selv.)

Ha, jeg mærker nu Din Jubel, Juno!
Fordømte Nid! — O denne Rose døer —
O Ve! — for Acheron for skjøn, for kostbar;

Semele.

Saa er Du karrig med Din Herlighed!

Zeus.

Forbandet være denne Herlighed
Der har forblindet Dig! — Forbandet være
Min Storhed, der vil sønderknuse Dig!
Forbandet, o forbandet være jeg —
Fordi jeg byggede paa Støv min Lykke!

Semele.

Det er kun tomme Rædsler, Zeus! jeg frygter
Ei Dine Trusler!

Zeus.

Taabelige Barn!

Gaa — siig Farvel for sidste Gang, for evigt
Til Dine Legesøstre — intet, intet
Kan redde Dig — Jeg er Din Zeus! Og dette
Ei mere — gaa!

Semele

Misundelige! Styx!
Du skal ei slippe mig!

(Hun gaaer.)

Zeus.

Nei, triumphere skal hun ikke! — Sittre
Skal hun! — og ved den Magt der gjør mig Himmel
Og Jord til Skammel, vil jeg smedde hende,
Den Onde, til det allersteilste Fjeld
I Thrazien, med diamantne Lænker;
Og denne Eed —

(Merkur viser sig i nogen Afstand.)

Hvad vil Din raske Flugt?

Merkur.

Fyrrig, vinget, grædende Tak
Fra Støvets Børn!

Zeus.

Fordærv dem atter!

Merkur.

(Forbauset.)

Zeus!

Zeus.

Lykkelig skal Ingen være!

Hun døer!

(Tæppet falder.)

